

# Máriina

ROČNÍK XXXIII.  
číslo 2/2023  
ISSN 1338-1490

# doba

# MARANA THA

Príd', Pane Ježíšu!





## MÁRIINA DOBA

Časopis pre podporu špirituality  
Mariánskeho kňazského hnutia

Ročník XXXIII. Číslo: 2/2023

ISSN 1338-1490  
IČO: 30 778 433

### Adresa hnutia:

MKH, Jašíkova 20, 821 03 Bratislava  
www.msm-mmp.org  
www.mkh.sk

Registračné číslo: EV 3461/09

Pre vnútornú potrebu!

Číslo účtu: SK570900000000011468936

### Výkonný redaktor:

Alžbeta Vojtková

### Redakčná rada:

ThDr. Amantius Akimjak, OFS  
ThLic. Peter Petrek  
RNDr. P. Humbert Virdzek, OP  
Mgr. Marian Vojtko  
Vsdp. Pavol Majzel  
Ing. Mgr. Dušan Monček  
Don. Jozef Gánovský, SDB

### Cirkevný cenzor:

Vdp. Mgr. Jozef Bicák

### Cirkevné schválenie:

S povolením Arcibiskupského úradu  
v Bratislave zo dňa 8. augusta 2016  
Prot. N. 3290/2016

Toto schválenie však nie je definitívnym  
úsudkom ani zárukou hodnovernosti  
ohľadom spôsobu prijatia „posolstiev“ otcom  
Stefanom Gobbiom alebo iných osôb vo forme  
mystického javu „vnútornej inšpirácie“ alebo  
„vnútornej reči“.

### Vydáva a distribuuje:

Združenie Máriina doba  
Jašíkova 20  
821 03 Bratislava

Tlač: Tlačiareň MERKUR, s. r.o., Dolný Ohaj 128

Dátum vydania periodickej tlače: Apríl 2023

2. štvrtrok

Časopis vychádza 4-krát do roka,  
úhrada nákladov na vydanie je 1,- € za kus,  
ročné predplatné 4,- €

- Nové objednávky poštou,  
e-mailom: alzbeta@maria.sk  
alebo na poštovej poukážke.
- Obnova objednávok raz ročne. Zaevidovaní  
objednatelia nech vždy uvádzajú svoje  
číslo adresy - pri platbe cez banku ako VS.
- Ak ste v núdzi, môžete si časopis objednať  
aj za nižší príspevok prípadne bez neho  
(1 kus pre svoju potrebu).
- Ak pošlete príspevok vyšší, budeme to  
považovať za podporu apoštolátu prostred-  
níctvom nášho časopisu.
- Nakoľko sme v prvom rade hnutie a nie  
vydavateľstvo, pracujeme v skromných pod-  
mienkach a sme odkázaní na Vašu pomoc v  
tom, že si každý sám eviduje svoje podížnosti  
a včas ich vyrovná.



*„Neboj sa, malé stádo. Nebeskému  
Otcovi sa zapáčilo dať vám kráľovstvo  
môjho Nepoškvrneného Srdca.*

*Zjavila som sa vám a vy ste ma prijali  
s veľkodušnosťou mojich malých detí.  
Teraz vás môžem viesť po ceste čistoty,  
lásky a svätosti...*

*Tak vás každý deň ponúkam ako obeť zmierenia Božej  
spravodlivosti, aby sa mohla na svet vyliat' očisťujúca milosť  
Božieho milosrdenstva.*

*- Neboj sa, malé stádo. Vaša nebeská Matka vám darovala  
dar, aby ste sa zo všetkých častí mohli zhromaždiť v jej  
víťaznom šíku. Nadišla hodina rozhodujúcej bitky.*

*Satan dospel na vrchol svojej moci a teraz, i v Cirkvi, prinesie  
k naplneniu to, čo mu Pán povolil pre jej najbolestnejšiu  
očistu. Hodiny, ktoré máte prežívať, patria k najdôležitejším,  
lebo všetky udalosti, ktoré som vám predpovedala, sa naplnia.*

*- Neboj sa, malé stádo. Ježiš vás zhromaždil v nebeskej  
ohrade svojej božskej lásky. Povedie vás k dokonalému  
naplneniu Otcovej vôle. Ježiš chce byť vo vás oslávený.  
Nadišla hodina, v ktorej bude vami dokonale oslávený. Vy  
ste útechou v jeho opustenosti, vy ste hlbokou radosťou jeho  
Božského Srdca.*

*- Neboj sa, malé stádo. Ste moje malé deti, ktoré som  
zhromaždila zo všetkých kútov zeme pre veľký boj medzi  
Bohom a satanom, medzi silami dobra a silami zla.*

*Pán zvíťazí mojím prostredníctvom, prostredníctvom  
svojej malej Služobnice. Ja zvíťazím vašim prostredníctvom,  
prostredníctvom mojich malých detí... Preto vás vyzývam k  
dôvere a veľkej nádeji.*

*- Neboj sa, malé stádo. Vám je zverené poslanie zavrieť  
víťazstvo môjho Nepoškvrneného Srdca vo svete.“  
(„mk“ 20.9.1996)*



## Turice

Ozýva sa ohlušujúci hukot víchra, hoci na stromoch sa ani lístok nepohne. Zvoláva to zástupy ľudí, pútnikov z rôznych národov a tu ich čaká ešte väčšie prekvapenie. Počujú tam jednoduchých rybárov z Galiley a tí ku nim hovoria ku každému z nich jeho vlastným jazykom. Udivujú nielen znalosťou jazykov, ale aj obdivuhodnou znalosťou Písma. A práve ten z nich, ktorý prepadol pred obyčajnou slúžkou takému strachu, že dokonca pod prísahou prehlásil, že Ježiša z Nazaretu vôbec nepozná, teraz tu stojí pred zhromaždením niekoľko tisíc ľudí a pre všetkých zrozumiteľne hlása: „Nech je známe celému izraelskému ľudu, že Boh Pánom a Mesiášom ustanovil toho Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali.“ Pre toto niet ľudského vysvetlenia.

Stačí len pomyslieť, čo všetko by sme museli podniknúť, aby sme naplánovali a uskutočnili tak veľkolepú akciu. Ale apoštoli túto slávnosť nijako nepravovali. **Ešte pred hodinou zatvoreni vo večeradle netušili, že k niečomu takému dôjde. Celá ich príprava spočívala v tom, že poslúchli a deväť dní zotrvali na modlitbách, a to až do chvíle, keď sa naplnilo to, čo Pán prisľúbil: Ukázali sa ohnivé jazyky a všetci boli naplnení Duchom Svätým. Aj všetko ostatné bolo jeho die- lo: všetko ich naučil, všetko im pripomenul, sám zhromaždil veľký zástup prvých poslucháčov a pripravil ich tak, aby ich slovo ochotne prijali.** V ten deň sa ku nim pridá tritisíc ľudí.

Ale sú tu i takí, ktorí nesledujú všeobecne nadšenie. Ich sebedomý postoj im bráni otvoriť sa ako úžasu, tak i radosti. Či to nie sú naozaj nešťastníci?! Sú si tak istí sebou, že myšlienku na zmenu zmýšľania, alebo dokonca obrátenie si ani nepripúšťajú. Na všetko sa považujú za dostatočne odborných a fundovaných, i keď ich konanie tomu nenasvedčuje: uspokojili sa s naivným vysvetlením, aby nejakú odbyli a vo vlastných očiach znehodnotili mimoriadnu udalosť, ktorej sú svedkami: „Sú plní sladkého vína.“

Byť svedkom zázraku samo o sebe k viere neprivedie. Nik z tých, čo pochopili, by neboli pochopili, čo sa tu deje, keby i s nimi nenastala obdivuhodná premena, ktorú môže spôsobiť

len tá istá Moc, ktorá organizuje túto veľkolepú turičnu udalosť. Bez jej osvietenia by všetci odchádzali bez úžitku, ako oní „osvietení“ skeptici.

Vysvetlenie nájdeme u apoštola Pavla. To, čo sa odohráva v Jeruzaleme počas prvých Turíc, môže sa uskutočniť len pod vplyvom Ducha Svätého. Tu stojíme pri zrození nového, nadprirodzeného organizmu. Aby nám apoštol priblížil jeho podstatu, používa výstižné prirovnanie. Hovorí o tele s mnohými údmi, ktoré oživuje jeden a ten istý Duch, ktorého Otec vylieva na svet, aby obnovil tvárnosť zeme.

V tom je podstata podľa božského poriadku. Tento Boží Duch nie je magická sila, ktorú si človek môže podmaniť a poslúžiť si ňou podľa svojej vôle pre svoj prospech. Deje sa tu niečo celkom opačné: Duch Svätý si podmaňuje ľudskú nemohúcnosť, aby ju pretvoril na nástroj pre svoje divy. Mali by sme sa vari cítiť ohrození a pýtať sa, čo naša sloboda? – Naša sloboda je dar, ktorý nám umožňuje uvedomele prijať jeho božské vedenie a všetky jeho dary tak, aby sme práve tým čo najdokonalejšie oslávili Boha. Tým, že sa slobodne otvárame a podriaďujeme vedeniu Ducha Svätého, jeho dary nás uschopňujú, aby sme boli v jeho mystickom Tele činní nie podľa našej slabosti, ale podľa jeho moci. On totiž vo všetkom pôsobí ako oživujúca a riadiaca sila ce-

lého Tela. Naša opravdivá veľkosť rastie v skutočnosti s tým, ako poznávame a priznávame svoju nemohúcnosť a slobodne umožňujeme, aby si ňou poslúžil všemohúci Duch. Každé samostatné podnikanie, všetky ľudské nápady a osvietené výmysly, ktoré sa vymykajú božskému vedeniu Ducha Svätého, rovnajú sa v tomto mystickom Tele tomu, čomu hovoríme zhubné bujnenie, ktorého sa tak veľmi bojíme.

Duch Boží uskutočňuje tu na zemi najúspešnejší kolektivismus, ktorý prosperuje práve tým, že najdokonalejšie rozvíja každého jednotlivca. Do diela svojej tvorčej činnosti a obdivuhodnej obnovy zapája všetky údy Tela. Všetky rozmanité prejavy Ducha sú dané jednotlivcom na to, aby mohli byť užitočné. Preto je jedine múdre ochotne sa odovzdať jeho vedeniu. Práve tam, kam Duch riadi naše kroky, pripravil nám to najlepšie miesto a najlepšie podmienky pre dielo, pre ktoré si každého z nás vyvolil a pripravil. Práve pre stav, ku ktorému nás povoláva, nachystal nám všetku potrebnú silu, milosti a radosť. Preto ukončíme svoju neustálu vnútornú samomluvu a začneme načúvať, nech konečne už nehovoríme my, ale Duch Svätý.

„Nech večne trvá Pánova sláva, nech sa teší Pán zo svojho diela. Nech sa mu páči moja pieseň. Moja radosť je v Pánovi.“ (Podľa: Svätlo – brat Amadeus)

### Večeradlo 25. marca 2023 na priestranstve Bratislavského veľkého piatku v Bratislave

Je tu 25. marec 2023, ten očakávaný cieľový čas „Výzvy dedičov Bratislavského veľkého piatku“. Národ však túto výzvu neprijal, ale ved' sa ju ani nemal ako dozvedieť, médiá ju ďalej nedali. Ani v Cirkvi nebola povšimnutá. Zostalo len Máriino „malé stádo“. Zrejme to naša nebeská Matka a Veliteľka tak chcela a aj s ním si vystačí.

A my, „malé stádo“ sme si tú divotvornú vieru vyprosili? – Keby sme o tom pochybovali, neverili by sme Ježišovi, ktorý povedal: „Proste a dostanete.“ Teda áno, dostali sme tento dar.

Teda sme tu zhromaždení a pripravení, vyzbrojení darom viery, aby sme vykonali skutok viery pre ďalší krok, potrebný pre triumf Nepoškrveného

Srdca Márie.

**Taký dar však zaväzuje:** Ako ho správne použiť a nie zneužiť. Tomu nás učí sám Ježiš v evanjeliu. Keď mal on začať svoje verejné účinkovanie a konať divy, diabol ho nahovára práve na to, aby zneužil svoju divotvornú moc. Ježiš však vie, že nie tak, ako diabol radí: Nie premeniť kamene na chleby a nasýtiť sa, ale na svedectvo ľuďom o moci Božej. No aj to svedectvo: nie zhodiť sa z chrámovej hradby a ohnúť ľudí, aby ho oslavovali a ničomu nerozumeli, ale v tichosti, aby ho potom prišli počúvať. Ježiš toto všetko dôsledne dodržiaval.

A prišiel deň prvého zázraku v Káne. Dochádza víno. Mária sa to dozvie skôr ako mnohí iní, chce pomôcť. No nebeží

za predajcami, ale za Ježišom, ktorý víno nemá, teda žiada o zázrak. Hoci to doteraz nerobil, ona vie, že sa dnes má stať, zrejme jej to povedal, že dnes ide plniť svoje poslanie. Aj o jej úlohe jej zrejme povedal, že ona je tá Žena, o ktorej Boh hovoril v raji.

Keď Mária hovorí Ježišovi: „Nemajú vína!“ Ježiš jej odpovie: „Čo je mňa a teba, Žena, do toho!“ – Teda: Čo je mňa, Mesiáša a teba, Žena, ktorú Boh postavil proti pekelnému hadovi, do toho, že oni nemajú čo popíjať! My musíme na vec z inej strany pozerieť, zo strany prospechu Božieho kráľovstva. Nie len poslúžiť, ale vydať svedectvo! – Povedal jej tým vlastne to, čo aj nám všetkým hovorí: „Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a ostatné vám bude pridané.“ – Teda aj tu na svadbe: My dvaja sa máme starať o to, aby to bolo svedectvo o Bohu a to víno im bude k tomu pridané.

A ako sa o to postaral, aby to tak bolo? – Tak, ako jej odpovedal: „Ešte neprišla moja hodina!“ Keby totiž premenil vodu na víno priskoro, nik by si nevšimol, že sa udial zázrak, len by popíjali – ako keby premenil kamene na chlieb. Keby urobil zázrak prineskoro, že by sa už ľudia búrili a zrazu by im víno dal, to akoby sa zhodil z chrámovej hradby. Tá „správna hodina“ je dôležitá. Správne okolnosti sú dôležité.

Toto všetko platí aj teraz pre nás: „Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a ostatné vám bude pridané.“ A tiež „či už prišla naša hodina“, či nastali vhodné okolnosti. – Toto je evanjeliová škola teraz pre nás.

**Ako to teda je:** Zdá sa, že tu nie je teraz taká situácia, že by celý svet niečo túžobne očakával a uznal by to za zázrak z moci Božej, ako tomu bolo v istej fáze Covidu. Zdá sa, že teraz ešte neprišla naša hodina. Budeme sa teda na tomto mieste a v tento deň naďalej modliť vo večeradle s Máriou, až kým spoznáme, že prišla „naša hodina“. – Spomeňme si na sv. Moniku, ktorá sa 18 rokov modlila za obrátenie svojho syna. Keby sa bol obrátil po roku, nik by dnes nevedel o nejakom jej synovi. Ale že sa musela 18 rokov modliť, aby vymodlila viac, tak vymodlila Cirkvi veľikána viery, svätého Augustína. – A my sa predsa modlíme za niečo veľmi veľké pre svet...

**V jednom sa však určite nepomýli-**

**me**, o čo máme s vierou aj teraz prosiť: O príchod Božieho kráľovstva. Ktovie, možno práve to Boh teraz potrebuje od nás, aby niekto zo sveta o toto s divotvornou vierou prosil, aby mohol svojmu protivníkovi povedať: Vidíš, ich prarodičia si zvolili teba, ale ich potomkovia si s vierou volia mňa. A ich prosba s vierou mňa zaväzuje.

Prosme teda spoločne s vierou, ktorú sme si vyprosili, o príchod Božieho kráľovstva, ako nás to naučil náš Pán, Ježiš Kristus:

**„Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje, príď kráľovstvo tvoje, buď vôľa tvoja, ako v nebi, tak i na zemi!“**

Sláva Otcu, i Synu, i Duchu Svätému! Ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, i vždycky, i na veky vekov! Amen.

\* \* \*

Ale, Mária, naša milovaná nebeská Matka a Veliteľka, v niečom asi predsa prišla naša hodina – hodina tvojho „malého stáda“. Ty si vo Fatime slúbila, že keď Svätý Otec ti zasvätil Rusko, Rusko sa obráti a svetu nastane obdobie pokoja. A táto podmienka je splnená, pápež František ti slávnostne zasvätil Rusko práve v tento pamätný deň minulého roku. Ak tvoje „malé stádo“ našlo milosť v tvojich očiach, pros s nami, ty orodujúca všemohúcnosť, v tomto dnešnom večeradle modlitby o obrátenie Ruska a nástup obdobia mieru pre svet, ako si to vo Fatime prisľúbila.

**Preto, Trojjediný Bože, ťa teraz s vierou prosíme o obrátenie Ruska a o obdobie mieru pre svet. A veríme, že si nás vyslyšal, veď s nami sa modlí vo večeradle aj tvoja verná služobnica Mária. A preto teraz spoločne volajme Bohu na slávu s vďakou za vyslyšanie:**

Sláva Otcu, i Synu, i Duchu Svätému, ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, i vždycky, i na veky vekov. Amen.

\* \* \*

A vstúpme do večeradla modlitby: Príď, Duchu Svätý, príď na mocný príhovor Nepoškvrneného Srdca Panny Márie, tvojej milovanej nevesty.

**„Neboj sa malé stádo, ste moje malé deti...“** („mk“ 20. 9. 96)

## Radostný ruženec 25. marca 2023

Keď po prvom hriechu sa tohto sveta zmocnil Boží nepriateľ a vo svete zavládlo jeho temno, Boh chce prísť na pomoc. Ale potrebuje k tomu jedno slobodné ľudské „áno“. A dostáva ho od Márie. A tak prichádza na svet Boh, náš záchranca, aby zapálil na svete iskru Božieho života, ktorá sa má rozhorieť.

Po dvoch tisícročiach však znova zavládlo na svete temno a ľudstvo sa navracia k pohanstvu. Ako by takto mohol Ježiš znova prísť na svet, ak má prísť v sláve?

Ale prichádza Mária, ktorú Boh ustanovil do nepriateľstva proti pekelnému hadovi. Ona ako pripravila prvý Kristov príchod, tak má pripraviť aj jeho druhý príchod. Volá celú Cirkev k zasväteniu sa jej Nepoškvrnenému Srdcu. Tak zbiera na svete „áno“ pre svoje víťazstvo nad diablom, tak zbiera „áno“ tohto sveta pre druhý príchod Krista, aby mohol prísť v sláve.

...Ježiš, ktorého si Panna z Ducha Svätého počala

Izraeliti stáročia očakávali Mesiáša a azda sa im to videlo v nedohľadne, a to aj vtedy, keď Mária ho už nosila pod srdcom.

Aj my takto očakávame prisľúbené víťazstvo Nepoškvrneného Srdca Márie, potrebné pre druhý príchod Krista. Aj nám sa to niekedy zdá v nedohľadne. Ale ono je už tu! Pre naše „áno“ zasvätenia sa Máriinu Srdcu a spolu s ňou už v jej Nepoškvrnenom Srdci nosíme tu na zemi druhý príchod Ježiša Krista.

...Ježiš, ktorého si, Panna, pri návšteve Alžbety v živote nosila

„Skrze Máriu sa spása sveta začala a skrze Máriu bude aj dovŕšená“ – hovorí sv. Grignon. A naozaj, už v prvom okamihu dejín spásy, po prvom hriechu, sám Boh o nej toto hovorí, keď ustanovuje do nepriateľstva voči pekelnému hadovi Ženu – Ženu a jej potomstvo.

Jej prvorodený, Ježiš, zasial svoju siatbu a ako hospodár odchádza, aby

prišiel až v čase žatvy. Tú má na zemi pripraviť Máriino ostatné potomstvo, ktorého Matkou sa stala pod krížom.

A Cirkev od počiatku očakáva ten jeho druhý príchod. Zatiaľ sa on denno-denne rodí na našich oltároch ako chlieb života. A práve viera v eucharistickú prítomnosť Ježiša je tou vierou, pre ktorú raz príde Ježiš tak, ako ho videli odchádzať. Tak sa dejú zázraky: „Veríš? – Nech sa ti stane, ako si uveril.“ – Teraz to platí pre Cirkev: „Veríš v eucharistickú prítomnosť Ježiša? – Nech sa ti stane ako si uverila, že uvidíš aj jeho skutočnú prítomnosť“.

A nastal čas, keď už aj tú skutočnú prítomnosť druhého príchodu pripravuje tá, ktorá pripravila jeho prvý príchod. 25. marca 1984 získala Mária „áno“ zasvätenia od pápeža a biskupov celého sveta. Na sviatok zvestovania prvého príchodu nastalo aj zvestovanie druhého príchodu. Vtedy sa začalo víťazné ťaženie premožením červeného draka násilnej ateizácie. A teraz zbiera Mária „áno“ zasvätenia nás všetkých v našich večeradlách aj proti praktickému ateizmu. A Ježiš vo svojom slávnom druhom príchode už prichádza na svet.

...Ježiš, ktorého si, Panna, v Betleheme porodila

Máriino univerzálne materstvo je prvoplánová vec v Božom pláne spásy. Ona sa nie až pod krížom stala našou Matkou, Boh ju na túto úlohu pripravuje od úplného začiatku, keď o nej hovorí ešte v raji ako o Žene a matke potomstva, s ktorým má navrátiť Bohu stratené stvorenie.

A učí ju byť Matkou všetkých už vtedy, keď ona v náručí nesie do chrámu svoje malé Dieťa a tam počuje od Simeona Boží odkaz, že toto dieťa bude trpieť a ona s ním, až meč bolesti prebodne jej Srdce. Teda Boh počíta s jej prebodnutým Srdcom. Boh počíta s jej osobnou obetou a už teraz očakáva k tomu jej „áno“. Túto obetu má priniesť v Srdci, aby nám vo Fatime práve toto Srdce mohla ponúknuť ako útočisko a záruku víťazstva. Od tej chvíle, keď na slová Simeona dáva Bohu svoje „áno“, celý život vedome chová obetného baránka pre spásu sveta. – Takú obetu môže matka priniesť len za ostatné svoje deti. Už tu ju Boh učí byť Mat-

kou všetkých ľudí. A v hodine vykúpenia ich potom z kríža aj dostáva a ona veľmi dobre rozumie tým slovám: Žena, hľa tvoj syn. – Rozumie aj tomu slovu: Žena, aj tomu: hľa tvoj syn.

Boh tak miloval svet, že dal svojho jediného Syna... Aj Mária nás tak milovala, že dala za nás svojho jediného Syna...

...Ježiša, ktorého si, Panna, v chráme obetovala

Podmienka Matky Božej z Fatimy bola splnená až zasvätením, ktoré uskutočnil pápež Ján Pavol II. 25. marca 1984.

Prečo pápež ne zvolil pre to niekory fatimský deň? – Vedený Duchom Svätým nám takto poukázal na novú súvislosť: V tento deň, keď si Cirkev pripomína sviatok zvestovania prvého príchodu Krista sa stal aj začiatkom druhého príchodu Krista, keď alebo dostalo toto „áno“ zasvätenia od Cirkvi pre začiatok Máriinho víťazstva zázračným pádom najprv teoretického ateizmu komunizmu.

Týmto jej víťazstvo len začalo – ale už začalo. Proti mocenskému ateizmu, ktorý šířila svetská moc, bolo potrebné zasvätenie vedením Cirkvi, jej viditeľnou hlavou. Komunizmus a mocenský ateizmus padol, ale zostal tu praktický ateizmus, rozosiaty v dušiach – proti tomuto teraz Matka Božia žiada o zasvätenie každého z nás. Preto sa i dnes tu, ako v každom večeradle, zasväťme Máriinmu Nepoškvrnenému Srdcu. Ono, prebodnuté mečom bolesti, nás chránilo v našich dejinách a preto má náš národ k nemu tak blízko aj teraz, keď nám ho vo Fatime ponúkla ako bezpečné útočisko a znamenie víťazstva.

Ale Mária, tento tvoj národ – sa ti stratil. Aj celý tento svet sa odovzdáva do rúk ateistického liberalizmu. V tomto večeradle ťa prosíme, hľadaj tento svoj národ a všetky svoje deti na svete s úzkosťou, ako si hľadala svojho strateného Syna. Aby si nás našla v chráme, aj v tom univerzálnom duchovnom chráme tvojho Nepoškvrneného Srdca, kde s láskou vládne Ježiš.

... Ježiš, ktorého si, Panna, v chráme našla.

**K**edže sme sa včas dozvedeli o výzve Svätého Otca, aby veriaci, najmä modlitebné spoločenstvá, na výročie zasvätenia Ruska a Ukrajiny obnovovali toto zasvätenie, aj na našom večeradle ho vykonali prítomní traja kňazi. Použili podstatné časti vlašjšieho zasvätenia Svätého Otca. Boli sme radi, že sme mali možnosť tak pohotovo prijať výzvu Svätého Otca dôstojným a primeraným spôsobom pri tak vzácnej príležitosti, akou bolo toto tak osobitné Mariánske večeradlo.

Počasie, ktoré po peknom jarnom dni po zotmení nečakane začalo hroziť niekoľkými sprškami, sa práve počas toho zasvätenia rozúrilo najväčšmi, tak sme si uvedomili, že aj túto obetu od nás Matka Božia potrebovala. No zakrátko sa aj počasie upokojilo. Upokojí sa aj to, o čo sme s vierou prosili?

**Stačí, keď berieme vážne, čo nám naša nebeská Veliteľka hovorí. Tak často opakuje, že aj to, čo sa nám nevidí dobré, aj to slúži pre jej plán.**

Ak sme sa modlili s vierou za obrátenie Ruska a ukončenie vojny, tak musíme veriť, že sme boli vyslyšaní, inak by sme neverili Ježišovi. To, o čo sme prosili, bolo tým okamihom spečatené – Rusko sa obráti a nastane mier, lebo pápež František zasvätil Rusko a nastal aj potrebný skutok viery – naša verejná modlitba s vierou.

**Ale či sa to stane hneď? – To sa práve teraz ukazuje, že pre Máriin plán je potrebné, že sa to nemôže ešte hneď stať. Uvažujme, a prideme na to, má to svoj dôvod... Nájďme ho v posolstve z 25. marca 1984...**

Počasie sa upokojilo a naše zhromaždenie doznievalo v družných bratských rozhovoroch navzájom i v prejavoch nežnej lásky k Panne Márii, sprítomnenej jej fatimskou sochou.

Zdá sa, že väčšina účastníkov bola z mimo Bratislavy, z rôznych miest Slovenska a tak tu bolo zastúpené naozaj celé Slovensko. Zachytili sme účasť z týchto miest:

Ružomberok, Prešov, Dolná Tižina, Stráža, Lednické Rovne, Púchov, Dolná Breznica, Bolešov, Stankovce, Horovce, Tuchyňa, Mikušovce, Pruské, Kvašov, Čadca, Vrútky, Martin, Bernolákovo, Kotešová, Lučenec, Bolkovce, Višňové,

Ivanka pri Dunaji, Turie, Skalica, Kúty, Žilina, Pečeňady (aj v 1988), Sered, Trebatice, Dolná Streda, Nová Dubnica, Nitra, Ilava, Devínska Nová Ves a rôzne

časti Bratislavy, ako Staré Mesto, Rača, Petržalka, Ružinov, Kramáre, Karlova Ves. Teda západ aj východ, sever aj juh krajiny, v zastúpení celého Slovenska.

## Dosiahnutie pokoja je Božím dielom

Fatimská Panna Mária putuje po Kongu, Rwande a Burundi, kde už 15 rokov zúri vojna.

10. septembra 2008 začala svoju púť socha predstavujúca Panu Máriu z Fatimy. Navštívila tri národy: Demokratickú republiku Kongo, Rwandu a Burundi.

Don Stefao Gobbi práve vtedy konal svoju cestu po Afrike. Panna Mária mu prisľúbila: „Nechaj zasvätiť môjmu Nepoškvrnenému Srdcu krajiny, kam ťa pošlem: Kongo, Rwanda a Burundi, potom sa vrátiš do Talianska, a ... sľubujem, že v týchto krajinách zavládne mier.“

Skepticizmus bol široko ospravedlňovaný skutočne komplikovanou politickou situáciou, ktorá z dôvodov ekonomických, obchodných a politických zasiahla okrem Konga zvlášť tri susedné krajiny: Rwandu, Burundi a Ugandu. No otec Gobbi zasvätenie vykonal.

25. február 2009: Zavládnutie mieru v Kongu, Rwande a Burundi

Neuveriteľne sa potvrdil prísľub Panny Márie, ktorý ohromil všetkých nepripravených a najviac pochybujúcich pre rýchlosť, s ktorou nastal mier vo všetkých týchto krajinách trápených vojnou počas dlhých pätnástich rokov. Zasvätenie bolo vykonané a Panna Mária, ako zvláštny dar jej Nepoškvrneného Srdca, darovala mier a pokoj, presne ako sľubovala. 25. februára 2009 miestny denník priniesol palcovými titulkami: „Stačilo 35 minút pre odvrátenie 15 rokov vojny“.

Teda ako môže prísť pokoj a mier na Ukrajinu a do Ruska?

Keď Pán Ježiš prišiel do svojej vlasti, pre ich neveru tam nemohol urobiť veľa zázrakov. Ak chceme, aby Pán Ježiš robil zázraky, musíme mať vieru.

*Patrik Bañas*

## 25. marec a zachovanie pravej viery

Ján 2,10

Prečo je dátum 25. marec pre svet a zvlášť pre Slovensko taký dôležitý?

Obraz Sedembolestnej – patrónky Slovenska nám ukazuje Máriu, ako prijíma mŕtve telo Ježiša do svojho lona.

Svojim ÁNO ho však už prijala do svojho lona vo chvíli zvestovania. Už vtedy na začiatku dala súhlas k tomu, čo nastalo na Veľký Piatok.

**„Majte účasť na mojej bolesti, milovaní synovia.“**

Meč bolesti naďalej prebodáva dušu vašej nebeskej Matky. Deťom, ktorým som sa zjavila vo Fatime, som chcela ukázať svoje Nepoškvrnené Srdce, obklopené trňovou korunou, aby pochopili, aké mnohé a bolestné sú rany, pre ktoré krváca moje materské Srdce. **Majte účasť na mojej bolesti, vy, ktorých vaším zasvätením stále väčšmi pozývam vojsť do útočiska môjho Nepoškvrneného Srdca.“** (15. 9. 1996)

Cez tento dátum nám Mária vysvetľuje, ako máme žiť zasvätenie.

**„Ako máte žiť v zasvätení?“**

**Keď rozjímate o nevysloviteľnom tajomstve, ktoré vám Cirkev dnes pripomína, pochopíte, ako máte žiť v zasvätení, o ktoré vás prosím: Otcovo Slovo sa mi z lásky dokonale zverilo. Po mojom „áno“ zostúpilo do môjho panenského lona.**

**Zverilo sa mi aj so svojim božstvom. Večné Slovo, druhá Osoba Najsvätejšej Trojice, sa po vtelení schovalo a urobilo malým v malom obydľí, ktoré mu Duch Svätý obdivuhodne pripravil v mojom panenskom lone.**

**Ako človek sa mi zveril takým hlbokým spôsobom, ako sa zveruje matke každé dieťa, lebo od nej očakáva všetko: krv, telo, dych, potravu a lásku, aby vyrastalo každodenne najprv v jej lone a potom – po narodení – po**

**celé roky po boku svojej matky.**

**Preto som – práve tak ako matka vtelenia – aj Matkou vykúpenia. Vykúpenie malo už pri zvestovaní svoj podivuhodný začiatok“** (25. 3. 1984)

Tento dátum použil aj svätý Ludovít Grignon vo svojom zasvätení.

**„Úkon zasvätenia spočíva vo veľkej úcte k tajomstvu Vtelenia Slova, ktorého slávnosť sa svätí 25.marca. To je tajomstvo tejto úcty, ktorá bola vnuknutá Duchom Svätým,“**

hovorí Svätý Ludovít Grignon.

Podľa neho sa zasvätil Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie aj Ján Pavol II. Myslím si, že pri výbere dátumu 25.marca na zasvätenie sveta v roku 1984 bol pápež inšpirovaný touto úctou.

Svätý Ludovít Grignon ďalej vysvetľuje:

**„Tajomstvo Vtelenia poukazuje viac na dôvernú jednotu, ktorá je medzi Ježišom a Máriou. Sú tak dôverne spojení, že jeden je celý v druhom: Ježiš je celý v Márii a Mária celá v Ježišovi. Alebo skôr, jej už niet, Ježiš je celkom sám v nej. Ľahšie by sa oddelilo svetlo od slnka než Mária od Ježiša. Z toho vyplýva, že možno nazývať nášho Pána Máriiným Ježišom a svätú Panu Ježišovou Máriou.“**

Toto je obraz Sedembolestnej. Jej utrpenie a smrť jej syna Ježiša Krista, ktorý na kríži zvíťazil, sú v tomto obraze dokonale zjednotené.

Tak by sme skôr oddelili svetlo od slnka, ako utrpenie Márie od utrpenia jej syna.

Takto sme cez ňu a cez jej utrpenie zjednotení s Kristom. Veľký Piatok a 25. marec sa v Márii navzájom prelínajú. Je preto príznačné že **na Slovensku** sa 25.marec nazval Bratislavský Veľký Piatok. Taktiež zasvätenie Ruska 25. marca 2022 sa udialo v čase krvavých udalostí Veľkého Piatku vojny.

**„Tototo zasvätenie sa uskutoční tesne pred krvavými udalosťami.“**

(25. 3. 1984)

Ako vidíme aj tu sa prelína dátum zvestovania s utrpením Veľkého Piatku.

Lenže po Veľkom Piatku prichádza Kristovo zmŕtvychvstanie a jeho konečné víťazstvo.

A tak, ako Mária bola zjednotená

s Kristom v utrpení, je zjednotená s ním aj vo víťazstve.

Ona je tá žena, ktorá rozšliape hlavu hada. Jej víťazstvo tvorí dokonalú jednotu s víťazstvom Boha. Nedajú sa oddeľiť. No v tomto víťaznom boji sme s ňou zjednotení aj my.

**Neboj sa, malé stádo. Ste moje malé deti, ktoré som zhromaždila zo všetkých kútov zeme pre veľký boj medzi Bohom a satanom, medzi silami dobra a silami zla.**

**Pán zvíťazí mojím prostredníctvom, prostredníctvom svojej malej Služobnice. Ja zvíťazím vašim prostredníctvom, prostredníctvom mojich malých detí.** 20. 9. 1996

Vo večeradiách sme si celý rok každý mesiac pre Slovensko vyprosovali dar divotvornej viery.

25. marca.2023 je na mieste Ježišova otázka:

**Nájde Syn človeka vieru, keď príde?**

Na správnu odpoveď nám poslúži list svätého Pavla Solúnčanom: **Pred slávnym návratom Ježiša musí nastať veľký odpad.**

Keby nám to Boh nebol povedal, ostali by sme sklamaní, že sme rok prosili o dar divotvornej viery a výsledok je všeobecný nezaujem, dokonca ešte aj odpad.

Mohli by sme so smútkom odísť, byť ako Emauzskí učenici. „**A my sme dúfali, že nás tento vyslobodí.**“

Lenže Boh má v Márii s nami iné plány. Prosíme málo a On nám chce dať viac.

My prosíme o dar viery, no Boh nám dáva oveľa vzácnejší dar. To najvzácnejšie čo má. Srdce jeho Matky. A to v okamihu, keď sa zdá, že je všetko stratené. „**Hľa tvoja Matka .**“ (Ján 19, 27)

A je to práve Ona, kto nám tú pravú vieru vyprosí vo chvíli, keď by sme jej už mali málo.

**„Keď sa vráti Syn človeka.**

**Ak je blízky jeho návrat, tak moje materské pôsobenie sa stáva starostlivejším a mocnejším, aby som všetkým svojim synom pomohla vytrvať navždy v pravde viery.**

**Preto som vás požiadala o zasvätenie sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu.**

**Preto som v týchto časoch všade rozšírila svoje Mariánske kňazské hnutie – aby som sformovala malé stádo, spojené v modlitbe večeradiel a bdejúce v očakávaní. Je to stádo mnou zhromaždené a sformované na zachovanie pravej viery.**

**Tak, keď sa vráti Syn človeka, nájde na zemi ešte vieru vo všetkých, ktorí sa mi zasvätia a nechávajú sa zhromaždiť v nebeskej záhrade môjho Nepoškvrneného Srdca.**“(13. 3. 1990)

Toto je osobitná úloha Slovenska pri budovaní Európy v novom tisícročí. Musíme si to dobre uvedomiť. **Je to úloha malého stáda.** Tu na Slovensku ide o **zachovanie pravej viery** v dobe všeobecného odpadu. My máme ukázať svetu príklad. Na to je potrebný zázrak. My však takú vieru už nemáme. Mária si to všimla a obracia sa na Ježiša, tak ako to urobila na svadbe v Káne:

**„Nemajú vieru.“** Potom nasleduje Ježišov zázrak. Kiež by Boh raz mohol o našom národe povedať:

**„Každý človek podáva najprv dobré víno a horšie až potom, keď si hostia upili. Ty si zachoval dobré víno až doteraz.“** (Ján 2,10)

Vo večeradiách naplníme s vierou naše prázdne nádoby vodou. Boh na príhovor svojej Matky túto vodu mení a vylieva na nás Ducha Svätého Darcu života. Naplní nás tak, ako naplnil Máriu vo chvíli zvestovania. Boh sa rozhodol oživiť mŕtve ľudstvo cez Nepoškvrnené srdce Panny Márie.

**„A dám vám nové srdce a nového ducha vložím do vás; odstránim z vášho tela kamenné srdce a dám vám srdce z mäsa. Svojho ducha vložím do vášho vnútra.“** (Ez36,26)

Namiesto mŕtveho kamenného srdca poškvrneného hriechom Boh ľudstvu dáva Nepoškvrnené srdce Panny Márie. Jeho konečné víťazstvo je víťazstvom jej Srdca.

Sama nám o tom vo Fatime hovorí:

**Nakoniec moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí.**

V našich večeradiách je iba jeden úmysel a to najdôležitejší. **Víťazstvo Nepoškvrneného Srdca Panny Márie.**

Preto vo večeradle naplnení Duchom Svätým Máriu so spevom na perách prosíme : **Nech skoro zvíťazí tvoje Nepoškvrnené Srdce.** Rastislav Palovič



„Na ceste mojich posolstiev vás vediem k pochopeniu toho, čo je napísané v Knihe, ktorá je ešte zapečatená. Mnohé stránky z Apokalypsy sv. Jána evanjelistu som vám už vysvetlila. Ukázala som vám najmä veľký boj, ktorý sa odohrá medzi Ženou odetou slnkom a červeným drakom, ktorému napomáha čierna šelma, čiže slobodomurárstvo.

Odhalila som vám aj diabolské a živé úklady, spôsobované vám slobodomurárstvom, ktoré preniklo i do vnútra Cirkvi a postavilo centrum svojej moci tam, kde Ježiš postavil centrum a základ svojej jednoty. Nermúťte sa, lebo toto je súčasťou tajomstva nepravosti, ktorú Cirkev pozná už od svojho zrodu. Vskutku aj do apoštolského kolégia vstúpil satan, ktorý zviedol Judáša, jedného z dvanástich, aby sa stal zradcom.

**V týchto vašich časoch sa tajomstvo nepravosti prejavuje v celej svojej strašnej moci.**“ (5. 8. 1995)

Ako prvý odsúdil slobodomurárstvo už pápež Klement XII. v roku 1738 a potom ďalší pápeži, až napokon prehlásenie Kongregácie pre náuku viery z 26. novembra 1980, ktoré podpísal kardinál Ratzinger a schválil pápež Ján Pavol II.

A tu zrazu internetom sa točí informácia, že pápež František je slobodomurár. Toto je obľúbený útok na kohokolvek, aj napríklad na kresťanského politika, keď chcú niekoho očierniť v očiach veriacych. Je to obľúbený útok, pretože slobodomurárstvo je také tajnostkárské, že sa o ňom nič nevie a tak sa dá domýšľať všetko.

Pápež František, ktorého ani tak nezývajú, len Bergoglio, vraj nikdy ani pápežom nebol, lebo ako slobodomurár, ktorým sa stal ešte v Argentíne, bol exkomunikovaný a teda nie je ani katolíkom a tak ani nemohol byť zvolený za pápeža. Vraj ani sám netají, že je čestným členom Rotary klubu v Argentíne, a tak vstupom do slobodomurárskej lóže prestal byť katolíkom.

Už hneď tu je zásadný omyl – alebo snáď zámerné klamstvo? Členstvo v klube nie je členstvom v lóži. A ešte čestné členstvo nie je členstvo, do ktorého sa prihlásil, ale ktoré mu bolo udelené ako významnej osobnosti. – Prečo? – Bergoglio bol známy bojovník proti mnohým nešvárom, za ktorými iste často stáli skryte slobodomurári. Nuž, ľahko si domyslieť, prečo sa nevyhýbal stretnutia s nimi.

Napríklad nie tak v dávnom čase sa v Syrakúzach na Sicílii uskutočnilo stretnutie, organizované slobodomurárskou lóžou Veľkého Orientu Talianska na tému: „Cirkvi a slobodomurárstvo, tak blízki a tak vzdialení.“ Už z toho názvu vidno, aký bol zámer – zdanlivé zbratrenie sa s Cirkvou. Zúčastnil sa ho aj miestny biskup Antonio Stagliano, čo spočiatku vyvolávalo kontraverzie. Biskup tam však šiel, aby nalial čistého vína, ako tam aj povedal: „Ani blízki, ani vzdialení, sú celkom mimo Cirkvi, sú exkomunikovaní.“

No a vieme si predstaviť arcibiskupa Bergogliu v Argentíne, tak nebojácneho bojovníka, že by sa so slobodomurármi podobne nestretol?

O slobodomurárstve sa dá povedať: známe a predsa neznáme. Majú svoje budovy, o ktorých sa vie, že im patria. Jeden náš bohoslovec v 90-tych rokoch si v Ríme „zaprovokoval“ a vyhľadal jednu takú budovu. A ako vytiahol fotoaparát, že si ju nafotí, hneď bol pri ňom nejaký strážnik a čosi mu po taliansky hovoril, bolo jasné, že sa mu fotenie nepáči. Robia verejné podujatia, ako aj to spomínané na Sicílii. Zvlášť sa venujú humanitárnej činnosti, dobročinným aktivitám. Ale samotný vnútorný život je čo najviac utajovaný. O tom sa čo-to možno dozvedieť len keď sa niektorý z nich spamätá a podarí sa mu z lóže vystúpiť. Ako napríklad Maurice Caillet, ktorý teraz žije pod zvláštnou ochranou v Španielsku.

Bol 15 rokov slobodomurárom, a nie hocijakým, bol ctihodným Velmajstrom jednej z najvýznamnejších lóží, Grand Orient de France. Ba čo viac, získal privilégium vstúpiť na vysoký stupeň starého škótskeho ritu a dosiahol stupeň 18 – Rytier Červenej ruže a bol členom Planned Parenthood. Sám vstupoval do lóže ako presvedčený racionalista a ateista, ktorý háji rozum a pohrda vierou. Pritom sám hovorí o slobodo-

murárstve ako o „cirkvi bez Krista“. Jeho princípy sú „opičením sa podľa nauky Ježiša Krista“. To boli aj prvé impulzy pri jeho obrátení, keď sa dozvedal, že mnohé princípy, ktoré slobodomurárstvo považuje za svoje, sú vlastne výroky Ježiša Krista. Teda slobodomurárstvo nie je niečo moderné racionalistické, ateistické, ale ultraidealistické, mysteriózne náboženstvo. Sám Caillet hovorí: „Je to aj pre mňa nepochopiteľné, ako som mohol prejsť od racionalizmu k scientizmu, k prijatiu rituálov typu animizmu, založených na spornej mytológii.“ – Nuž, diabol je otec lži, klamať, to je jeho. Slobodomurári sa navzájom nazývajú „bratmi“. Ale tú tak proklamovanú „rovnosť“ popiera samotný fakt, že sú rozdelení do 33 vyhranených stupňov. A už je po rovnosti. Tí, čo sú v nižších stupňoch, nevedia o tom, čo sa deje v tých vyšších. Všetci sú viazaní prísnou mlčanlivosťou. Nižšie stupne ani netušia, že v tých vyšších sa už prechádza skutočne na diablove náboženstvo, konajú sa aj čierne satanistické omše. Pri prijímaní do vyšších stupňov si dajú pozor, čo je dotýčaný schopný znieť. Za prijatie do vyššieho stupňa sa musia osvečiť až takým sebaponížením, že ich tam vedú so zaviazanými očami, držiac z oboch strán pod pazuchami a musia kráčať pospiatky, cúvajúc dopredu. Je to prejav oddanosti a odovzdanosti sa do ovládania. Caillet dosiahol 18. stupeň.

Zameriavajú sa na všetkých vplyvných ľudí a ani nemusia sa stať členmi lóže, ak na to nie sú „zrelí“ vo svedomí, stačí ak cez nejaké priateľstvo ich možno manipulovať a zneužívať ich vplyv. Je to naozajstná mafia.

Caillet opisuje, ako sa začala „kultúra smrti“ zavádzaním interrupčných zákonov na začiatku 70-tch rokov. Keď sa stal prezidentom Mitterrand, menoval do vlády 12 slobodomurárov. Títo pôsobili medzi ostatnými a pri hlasovaní v roku 1974 sama predkladateľka interrupčného zákona bola prekvapená, ako ľahko prešiel. Slobodomurárstvo vždy preniká do vplyvných prostredí, najmä do prostredia politiky a novinárstva, verejnej výchovy a slobodných povolání. Caillet hovorí, že v anglofónnej oblasti je normálne, že človek, pôsobiaci v politike, patrí k slobodomurárom.

Osobitne im je trňom v oku Katolícka

cirkvi. Caillet sám hovorí: „Môžem do-svedčiť, že pre slobodomurárov, ktorí stále zdôrazňujú svoju veľkú toleranciu, je pápež človekom, ktorý musí byť terčom útokov. Tolerancia je veľmi účinná voči protestantom i pravosláv-nym, k židovstvu a islamu, nepriateľstvo voči Katolíckej cirkvi vyplýva z faktu, že ona sa sústreďuje okolo svojho pápeža, ktorý bdie nad náukou a podporuje zmier medzi vierou a rozumom.“

**„... postavilo centrum svojej moci tam, kde Ježiš postavil centrum a základ svojej jednoty.“** (5. 8. 1995)

Teda vnútorný život v lóžach je veľmi ukryvaným tajomstvom. Je to diablove náboženstvo.

Niečo iné sú však ich kluby. To je niečo, ako miesta určené na styk s verejnosťou. Sú to ich propagačné miesta, miesta vplyvu a ich lovištia. Tam môžu prichádzať tí, ktorí by sa radi dostali medzi „smotánku“, pod ochranu ich vplyvu, patriť medzi nich, ale aj tí, ktorí chcú rušiť ich vplyv, zachraňovať ich potenciálne obeť a nalievať čisté víno tým, ktorí idú piť otrávené. Keď poznáme niečo zo životopisu kardinála Bergogliu v Argentíne, jeho odvahu vstupovať aj do jám levových, ľahko si ho môžeme v takom klube predstaviť. Klub však zďaleka nie je lóža.

Nie však toto všetko je pre nás zárukou, že môžeme dôverovať pápežovi Františkovi, ale slová samotného Ježiša Krista, ktorý Petra a jeho nástupcov nazval „Skalou, ktorú brány pekelné nepremôžu.“ František bol riadne zvolený, platí o tom slovo: „Čo zviažete na zemi, bude zviazané i na nebi.“ Cirkvi takto „zviazala“ spôsob voľby pápeža, teda takto platí aj v nebi. František je riadnym pápežom Katolíckej cirkvi, nástupcom Petra, námestníkom Krista na tejto zemi. Je to sám diabol, kto ho likviduje v srdciach veriacich, keď ho nemôže zlikvidovať v hierarchickej štruktúre Cirkvi Kristovej.

**„Vyzývam vás, moji milovaní kňazi, k veľkej jednote s pápežom a s biskupmi s ním spojenými.“**

**Počúvajte a riadte sa učením a hierarchickým usporiadaním Cirkvi, aby ste vedeli odolávať klamlivým úkladom bludu a nevery.“** (31. 10. 1996)



## Viera ako horčičné zrnko...

### ...viera, ktorá hory prenáša.

...to je viera, v ktorej necháme konať Boha cez nás – lebo konať divy môže len On.

V tejto dobe Fatimy, keď Boh Máriu poveril vybojovať jeho víťazstvo, Ona nás učí tejto viere. Lebo k tomu jej víťazstvu je potrebná naša divotvorná viera.

**„Toto nie je jedno z mnohých hnutí, ale moje Hnutie, syn môj, nechaj teda konať mňa!**

(10. 2. 1974)

**„...aby všetko, čo robíš, som robila ja tvojím prostredníctvom. Dnes je tak veľmi potrebné, aby konala Matka: a ja chcem konať tvojím prostredníctvom...“**

(9. 7. 1973)

O tom je aj to tak ťažko pochopiteľné obmedzovanie našej ľudskej činnosti vo večeradlách. Ako a kde inde, ako vo večeradle, by sme sa tomu mali začať učiť, aby sme nechali konať ju...

*(Milí čitatelia, podajte sa s nami i Vy o svedectvo, ako Mária, prítomná vo večeradle, konala vo Vašom živote pre svoje víťazstvo.)*

## Len malý púčik, ale ozajstnej viery

Na slávnosť Zvestovania Pána 25. marca 2023 sme sa aj v Dlhom nad Cirochou pripojili k „výzve dedičov Bratislavského veľkého piatku“ k večeradlám modlitby s Pannou Máriou, ktoré sa v tento deň okrem Bratislavy určite konali po celom Slovensku. Po prvýkrát som sa však rozhodla (tak to rozhodnutie určite neprišlo samo od seba ale „zhora“), že ho uskutočnime vonku ako svedectvo našej viery aj pre iných ľudí.

Ideálnym miestom je u nás lurdská jaskynka v záhrade pri starom kostole, ale pritom blízko hlavnej cesty dobre viditeľná. Poprosila som duchovného otca, aby to vyhlásil v oznamoch v kostole, aby sa o tom dozvedelo čo najviac ľudí.

V ten deň však od rána husto intenzívne pršalo. Keď sme išli ráno z kostola niekto sa pýtal či nebude večeradlo dnu v kostole, iný zasa že či bude vôbec. V hlave mi naskočila Ježišova veta, ktorú povedal Jairovi „Neboj sa, len ver!“ A tak som bez pochybností odpovedala „bude, vonku!“ Čím som vlastne prekvapila aj samu seba, lebo vôbec nie som taká rozhodná povaha. Žeby to už boli púčiky tej divotvornej viery o ktorú prosíme? Zverila som to Ježi-

šovi a Panne Márii, a oni sa postarali. Poobede dážď ustal a v hodine milosrdenstva už svietilo slnko a veľmi sa oteplilo.

Podľa tých, čo boli vzadu a mali prehľad, prišlo na večeradlo určite viac

ako 50 ľudí, čo bolo veľmi krásne. Z Modrej knihy som vybrala posolstvo z 25. 3. 1981 „Áno Otčee“, kde nás naša nebeská Matka vyzýva aby sme vložili svoje „áno“ do jej „áno“ pre triumf jej Nepoškvrneného Srdca.

V rovnakom duchu sa niesli aj rozjímania k bolestnému ružencu (keďže radostný ruženec sa modlilo ružencové bratstvo pred sv. omšou)

– aby sme sa nezabúdali otvoriť pre Božiu vôľu keď sa modlíme či prosíme

– ako to urobil Ježiš v Getsemanskej záhrade.

Po modlitbe zasvätenia a mariánskej hymne sme sa ešte pomodlili večernú modlitbu Anjel Pána, keďže už sa stmievalo.

Asi 20 minút po skončení večeradla, keď už každý bol určite doma, sa znova spustil intenzívny dážď, doslova lejak. Pre iných možno náhoda, pre mňa to bol jeden zázrak. Lebo úprimne som si priznala, že za takého lejaku by sa to určite nedalo. Moje pery samovoľne začali odriekať „velebí moja duša pána...“

Marta B.



„Nebolo by treba žiadneho poučovania, keby sme nechali prehovoríť svoje skutky.

Nebolo by žiadnych pohanov, keby sme boli opravdivými kresťanmi, keby sme dodržiavali Božie prikázania, keby sme znášali krivdy a ublíženia, keby sme nadávky odplácali požehnávaním a zlo dobrom.

Nikto by nebol tak necitlivý, že by neprijal pravé náboženstvo, keby sme všetci tak žili.

Ale my uctieame peniaze práve tak ako oni, dokonca ešte viac, zo smrti máme strach ako oni.

Bojíme sa chudoby ako oni, chorobu znášame horšie ako oni.

Za poctami a vysokým postavením sa naháňame ako oni, tak ako ich nás trápi lakomosť.

Ako ich chceme presvedčiť o svojej viere? Zázrakmi? Zázraky sa nedejú. Svojím chovaním? Ale to je zlé. Láskou? Nevidno ani jej stopy.

Preto sa budeme raz zodpovedať nie len za svoje vlastné hriechy, ale za všetky škody, ktoré sme svojím chovaním spôsobili.

Kedy už prideme k rozumu? Prebudme sa!“

Sv. Ján Zlatoustý (+407)

## Posledný boj je o rodinu

**(Tento článok mi poslala kamarátka na posúdenie. Je to Máriino dieťa, ktoré si Panna Mária pekne vedie vo Večeradle. Žije však v manželstve, ktoré je ťažkým krížom, no aj vďaka tomu, že otvorila dvere Panne Márii do rodiny, ho statočne nesie. Nie je to teda nejaká teória, ale skutočná prax. Preto ho rovno postupujem do redakcie. E.S.)**

Pri pohľade na dnešnú dobu vidíme mnohé ťažkosti v rodinách, ktorých riešenie končí rozvodom. Ľudia žijú v komplikovaných, zamotaných a neľahkých situáciách, v zložitých rodinných vzťahoch, z ktorých sa riešenia nie len zdajú byť ťažké, ale sú aj objektívne náročné a najmä niekedy vyžadujú veľmi veľa času v zmysle trpezlivosti. Príčina toho všetkého tkvie v tom, že nežijeme vieru podľa Evanjelia, potom v konkrétnych situáciách nevieme reagovať primerane v duchu lásky, nesenia kríža, v duchu obety, ale hľadáme len spôsob ako si urobiť život lepší podľa svojich predstáv. Nezabúdajme však, že naše cesty nie sú Božimi cestami a naše myšlienky nie sú Božimi myšlienkami. Ak sa v živote deje nejaké utrpenie, či už z dôvodu našich hriechov alebo z Božieho dopustenia, v oboch prípadoch je možné toto utrpenie využiť na bližší vzťah s Bohom a hoci v danej situácii nie vždy chápeme prečo sa deje to, čo sa deje, ak prijmem toto utrpenie v duchu, že Boh vie, čo koná, že je stále pri nás, tak On

nás tým utrpením prevedie a neskôr aj pochopíme zmysel útrapnej cesty, ktorou nás viedol. Boh síce dopúšťa utrpenie, ale vždy nás z neho vyvádza a privádza nás bližšie k sebe. To je Jeho jediný zámer, aby sme Ho viac spoznávali, milovali, aby sme boli oslobodení od našich pút a boli jeho slobodnými, krásnymi, milovanými a šťastnými deťmi.

Naším problémom v čase tiesne, temnoty, utrpenia je, že nemusíme vždy správne rozpoznať, čo je Božia vôľa v danej situácii, preto existuje jednoduchá rada, že v takýchto ťažkých chvíľach je dobré nerobiť žiadne kroky, žiadne výrazné zmeny, plány, rozhodnutia, aby sme sa nedostali do ešte komplikovanejších situácií. (Teda neriešiť problémy v rodine rozvodom, ale hľadať cestu, ktorou máme kráčať s Bohom – ak je podozrenie na nulitné manželstvo, dať si ho najprv preveriť, či je naozaj nulitné, nie sa najprv rozviest a potom skúšať..., inokedy Pán chce, aby sme neodchádzali zo vzťahu, aj keď sa nám zdá alebo máme aj dôvody na nulitné manželstvo..., inokedy je lepšie voliť cestu odluky ale nie cestu rozvodu)

V takom stave je potrebné mať na mysli: sám Boh stačí... Najprv nás musí Boh uzdraviť z nášho zranenia, vyviešť nás z temnoty nášho pohľadu, zmysľania, konania, ukázať nám zmysel utrpenia a ak nadobudneme novú silu, ukáže nám pravý zmysel utrpenia: nebyť trpiteľom ale trpieť z lásky k dru-

hým, čiže trpieť pre ich potreby a naze- rať na svojich bratov i nepriateľov s láskou a bojovať za spásu ich duší.

Treba si uvedomiť, že to všetko, čo nás oblieha, je len temnota a jej zvody, ktoré sú v dnešnej dobe tak mocné ako príval cunami. Taktiež je potrebné si uvedomiť ako bolo predpovedané, že posledný boj bude bojom o rodinu a treba sa vzoprieť a bojovať správnymi zbraňami. Tie zbrane sú modlitba, Eucharistia, svätá spoveď, odovzdanosť, dôvera, mlčanlivosť, láska, vedomie, že Boh je stále s nami a pomáha nám a miluje nás a prijatie situácie, že možno tento boj bude trvať roky, ale bude to víťazný boj. Lebo Boh má moc vyviešť nás z každej temnoty a z každého utrpenia.

Bezpečné útočisko v tomto boji je Máriino Nepoškvrnené Srdce, ono nás chráni, lebo sme Máriiným vlastníctvom, ona nás ochraňuje a ukrýva pred zlobou satana, ona nás vychováva tak, aby sme sa páčili Pánovi, ona nás naplní balzomom lásky a pokoja, že v jej Nepoškvrnenom Srdci sa utíši naša duša i myseľ. Panna Mária nás chce ukryť do svojho Nepoškvrneného Srdca, aby nás urobila schopnými dokonale uskutočniť Boží plán a to je triumf milosrdenstva Otca, ktorý chce všetky svoje zblúdené deti priviesť k sebe.

Čiže ak vytrváme v boji o rodinu, tým vytrváme v boji o spásu duší a tým dosiahneme víťazstvo jej Nepoškvrneného Srdca a víťazný triumf Milosrdenstva Otca. Oplatí sa zabojsť, aby sme všetci žili v Božej láske a našli spásu duší. Nech nám všetkým pomáha Panna Mária osvetľovať cestu v týchto dňoch temnoty, aby sme s odvahou a silou samého Boha kráčali k víťazstvu jej Nepoškvrneného Srdca na Božiu Slávu. Amen.

Michaela



# NOVÁ EVANJELIZÁCIA

**„Niektorí ľudia považujú vieru len za vymyslené rozprávky. Pre mňa ale je to celkom logické, že také dielo keď vzniklo, ako je svet a dokonca človek, že to má aj nejaký zmysel a cieľ. Jedine očistec mi pripadá ako niečo rozprávko domyslené k tomu.**

F.M.“



Naozaj je logické, že všetko čo jestvuje, dáva poznať, že má za sebou myseľ, ktorá tomu všetkému dala smerovanie, že to bolo niečo chcené. Inak by sa to tu mohlo všetko miesiť v nepredstaviteľnom chaose, ak by niečo vôbec existovalo. Ale už aj to, že tu vôbec niečo je – ved' mohlo tu aj nič nebyť. Už aj len to prázdno, v ktorom sa vesmírne telesá pohybujú, teda aj to „nič“ že vôbec existuje. Je úplne nelogické, keď pripúšťame, že môže existovať len to, čo vidíme našimi očami. Ved' čo sú naše oči, že by sme ich mohli považovať za tak smerodajné, že môže byť len to, čo nimi vidíme, že iné už byť nemôže. Tak ako tu je ten kameň, tá voda, to ovzdušie, prečo by tu tak isto nemohol byť aj Boh, len preto, že ho nevidíme?

Keď žijeme v tomto svete, zdá sa nám to hmotné také stabilné, pevné, isté, kým duchovný svet ako niečo neisté, čo nám uniká medzi prstami. Prítom práve duchovný svet je ten originálny, nemenný, stály, hmotný je oproti nemu ako para nad hrncom, všetko sa v ňom neustále mení, všetko berie skazu. Aj čo nové vzniká, už to smeruje k zániku, práve v hmotnom svete všetko je nestále, aj sama koruna tvorstva, človek, príde na svet, roky sa pripravuje na život, len čo dosiahne plnú silu, už sú tu známky starnutia a smerovania k zániku.

Všetko hmotné sa skladá z toho istého – z atómov rôznych prvkov, ale tie sa všetky skladajú z toho istého, v podstate z protónov a elektrónov. Len podľa toho, koľko je v jadre atómu protónov a k nemu prislúchajúcich elektrónov, sú tu rôzne prvky. Teoreticky by mohla všetka hmota byť zostavená z protónov a elektrónov s rovnakým atómovým číslom a všetka hmota by mohla byť len napríklad kyslík. Vlastne tak by všetka hmota bola neviditeľná. Aj

železo, aj kameň, aj ľudské telo sú z toho istého, z čoho je aj kyslík. – Takáto rozsvička nám len ukáže, že táto hmota nemohla sama zo seba vytvoriť niečo, čo je nad ňu, čo ju prevyšuje, ako je geniálna ľudská myseľ, schopná abstraktívne myslieť. Musela tu už prv byť „Myseľ“, ktorá vytvorila niečo sebe podobné.

A keď vidíme, že ľudská myseľ sa viaže na osobu, potom prečo by aj tá Myseľ, ktorá vytvorila tento svet, by nemala byť osobná. A keď tento osobný Boh stvoril osobné bytosti sebe podobné, je len logické, že sa im dal poznať, ved' pre čo iné by ich stvoril také, že sú ho schopné poznať. A to už tu máme Božie zjavenie, v ktorom nám náš Stvoriteľ dal poznať veľa o sebe, aspoň nakoľko sme tomu schopní porozumieť – napokon tu máme aj príklad, keď rodičia vedia dieťaťu niečo povedať na jeho úrovni, ako ono tomu vie porozumieť.

Zjavil nám, že na tejto zemi žijeme len dočasne, na čas skúšky, aby sme sa v našej slobode rozhodli, či chceme patriť do Jeho rodiny, byť jeho dieťaťom, alebo sa rozhodneme od neho odlúčiť. Tým zlým rozhodnutím si privodíme hrozný osud stratených existencií a preto nás – nie násilu – ale s láskou volá do spolupráce, k sebe, do dokonalého života s ním vo večnosti. Teda ten nestály a dočasný hmotný svet je takýmto nestálym chcený. Bola by bieda, keby len ten existoval. Jeho „nedokonalosť“ je chcená, lebo až potom nasleduje to, čo je dokonalé. A môže to byť skutočne dokonalé len keď v tom večnom živote budú všetci zajedno v láske s tým, kto nás stvoril. Vieme, že ľudia vedia urobiť aj peklo na zemi, a vedeli by ho urobiť aj v nebi, keby sa tam dostali všetci, dobrí aj zlí.

Ale, ako to poznáme, ľudia tu žijú v rozdielnych podmienkach, v rôznych

storočiach, na rôznych miestach, v nerovnakých podmienkach pre tak životne rozhodujúcu skúšku, ktorou majú na tejto zemi prejsť. A tu by práve veľmi chýbalo dokonalosti toho všetkého logického, keby neexistovalo niečo také, ako je očistec.

Očistec však nie je niečo na spôsob čistiarne, kde sa odstraňujú nejaké flaky znečistenia na našej duši v nejakom ohnivom kúpeli. To sú všetko len obrazné prírovnania pre to najjednoduchšie pochopenie. Očistec, to je kus prežitého života po smrti, kde sa vyrovnáva všetko, čo bolo nerovnaké v podmienkach skúšky, čo treba pre večný život s Bohom zdokonaľiť.

Aj tu na zemi prebieha istý očistec, aj tu sa niektorí poblúdení spamätajú, obrátia sa a stanú sa hrdinami lásky. Lenže na zemi sa ešte aj tí, ktorí by patrili do zatratenia, môžu spamätať a obrátiť. Po smrti toto už nie je možné. Do očistca sa vyslovene zatratenci nedostanú, iba tí, v ktorých Boh pozná, že ho vyslovene neodmietli, ale k dokonalnej radosťi im ešte chýba prežiť kus života v odlúčení od neho, aby pocítili, ako bolí túžba po Bohu a tak aby sa rozrástla ich láska k nemu, lebo len v tom je večné šťastie človeka.

Do očistca sa dostane pohan z džungle, ktorý nikdy o Bohu a už vôbec nie o jeho Synovi nepočul, ale hladnému dal jesť, smädnému dal napiť, uzimeného zadel. Boh pozná, že je v jeho duši láska a tak Boh vie svojmu protivníkovi preukázať, že keby tomu človeku nebol spôsobil umelú prekážku v možnosti poznať Boha, tento by bol Boha miloval a s radosťou by sa k nemu vinul. Pre nekonečné zásluhy Ježiša Krista má Boh právo takého človeka diablovej neprenechať – ved' Boh je duch dobra a ten človek mu v takom duchu slúžil. Prežije po smrti kus života v odlúčení od Boha a v jasnom poznaní celej his-

tórie, ako ľudstvo očakávalo Spasiteľa, ako on prišiel, obetoval sa za záchranu každého, aj jeho samého, stotožní sa s históriou a zápasmi kresťanov, až dozreje v láske a môže uzrieť Boha.

Alebo sa do očistca dostane domorodec, ktorý neprijal kresťanstvo, keď videl život kresťanských dobrodruhov. On neodmietol kresťanstvo, ale diabolský život falošných kresťanov. Ten podobne až po smrti spozná Božiu dobrotu, pravé kresťanstvo a prežije, čo nemohol tu na zemi. Ale predovšetkým v našich podmienkach kresťanskej krajiny sa tam dostanú tí, ktorí bolí, ako sme tomu za totalitu hovorili, zabezpečovací kresťania. To boli tí, ktorí nechceli byť zatratení, chceli patriť Bohu, ale s ním viac-menej obchodovali. Boli ochotní mu dať len to najnutnejšie, aby mohli byť spasení. Vyrátavali, čo a koľko mu musia za to dať, nič navyše. Tam nebolo lásky a teda by nebolo ani radosti zo stretnutia sa s Bohom. Ale Boh ich neprenehá svojmu nepriateľovi, lebo boli rozhodnutí pre Boha. Ale musia prežiť kus života, aby po Bohu túžili a mali radosť zo stretnutia sa s ním. Spoznajú, akoby sa tu na zemi stavala loď, ktorou sa môžeme odplaviť z potápajúceho sa ostrova na bezpečný breh, kde sa zachránime. A ako tu s radosťou každý priloží ruku k dieľu, buduje, tvorí, kto ako vie, niekto

len nejaký kliniec zatlačie, alebo len pomáha niečo pridržať, ale zažije pocit, že buduje svoju loď, buduje Cirkev, prispieva čím vie pre dobro všetkých, nie len kupčí s Bohom o svoju záchranu za čo najlacnejšiu cenu. V posmrtnom stave jasného poznania vidí, ako Boží verní statočne zápasia aj o záchranu iných, stotožní sa s týmto zápasom a nadobudne lásku, ktorá mu chýbala.

Očistec je dielom Božieho milosrdenstva. Ako Ježiš vydáva počet svojmu Otcovi: „Z tých, ktorých si mi dal, nestratil som ani jedného,“ tak aj Boh Otec nechce stratíť ani jedného. Veď to Ježiš práve u svojho Otca videl túto snahu, ako sám hovorí, že Syn robí to, čo videl od Otca. V stave očistca sa vyrovnávajú všetky nespravodlivosti, ktoré spôsobil Boží nepriateľ svojimi prekážkami, tu sa umožňuje spamätávanie sa tých, čo si dostatočne neuvedomovali, o čo v ľudskom živote ide, nebojovali proti svojej slabosti, veľmi ľahko sa dopúšťali menších previnení voči Bohu a bližným, čo je znak nedostatočnej lásky a teda aj nedostatočnej radosti, ktorá z lásky vyplýva vo večnosti.

Keby takúto možnosť Boh nedával, znamenalo by to asi jedinú veľkú nedokonalosť Božieho diela stvorenia. V podstate sa tu vyrovnávajú nerovnaké podmienky skúšky ľudí na tejto

zemi pre večnosť. Veľmi by sa však mylil, kto by svoju prípravu na večnosť tu na zemi bral na ľahkú váhu, že však to dotiahne v očistci. Sú známe svedectvá duší z očistca, ktorým Boh dovolil pre naše dobro sa prejaviť, že v očistci je to veľmi-prevelmi ťažký a bolestný kus života. Tie svedectvá hovoria o neuveriteľne veľkom utrpení takého dozrievania. To, čo by človek na svojom zdokonalení dosiahol tu na zemi pri oveľa menšej námahe a bolesti, to v podmienkach jasného poznania v očistci ho stojí už oveľa viac. Preto je aj v životnej praxi známa tak veľká snaha veriacich pomáhať modlitbami dušiam v očistci, lebo je táto skutočnosť dostatočne známa. A toto je opäť nič iné, ako rozhojňovanie sa lásky – tak rastie láska tých, čo dušiam pomáhajú a tiež vďačná láska duší, ktorým sa pomáha. A láska je vlastne práve to, čo v nebi platí.

„Láska nikdy neprestane, ale prorocťvá sa pominú, jazyky zaniknú, poznanie sa pominie... keď príde, čo je dokonalé, pominie sa, čo je len sčiatky... Teraz ešte zostáva viera, nádej, láska, všetky tri, ale najväčšia z nich je láska.“ (1Kor 13n)

Jediné, čo nakoniec z tohto sveta zostane, bude láska. – „Láska nikdy neprestane...“ (1Kor 13,8) A tiež „Boh je láska.“

## Spoveď na brezovej kôre

*Skúsenosť dvoch misionárov z ich pôsobenia medzi indiánmi v lesných oblastiach Kanady a tiež indiánov na brehu Amazonky v Brazílii.*

Každého misionára trápi skutočnosť, že nemôžu byť vždy prítomní u svojich veriacich v ich poslednej, rozhodujúcej hodine života. Pastoráciu a starostlivosť o umierajúcich veriacich sťažujú extrémne veľké vzdialenosti na misijnom území, keď tam pôsobí len jeden katolícky kňaz. A práve umierajúci by si pomoc a prítomnosť kňaza najviac vážili, najmä ak mali veľkú úctu ku sviatostiam a horlivo ich prijímali.

O tom hovorí istý misionár z Kanady, z tejto obrovskej krajiny, plnej lesov, jazier a prerií, kde francúzski jezuiti už v 17. storočí pôsobili medzi indiánskymi kmeňmi Hurónov a Irokézov.

„Počas tej zimy“ – rozpráva misionár – „trpeli indiáni hladom a hubili ich nákazlivé choroby. Počas jednej z mojich misijných ciest, aké žiaľ môžem podnikáť len veľmi zriedka, som raz našiel v stane jedenásť mŕtvov zamrznutých ľudí, ktorých telá pri teplote mínus 40 stupňov ležali úplne stuhnuté na rohožkách. Keď som ku nim prišiel bližšie, aby som sa za nich pomodlil, zbadal som na moje veľké prekvapenie,

že každý z nich má v ruke kúsok brezovej kôry, ktorá v tejto severskej zemi slúži ako papier. V prvej chvíli mi prebehlo myslou hrozivé podozrenie, že sa vrátili k poverám svojho kmeňa. Obával som sa totiž, že vo svojej veľkej núdzi a v dôsledku mojej dlhej neprítomnosti opäť začali veriť liečiteľovi, ktorý vyvolával duchov.

Jeden kúsok kôry som vzal do ruky. Bolo tam napísané: Nasledujúce riadky môže čítať len náš duchovný otec. Bola to spoveď! Keď moji dobrí indiáni cítili, že sa blíži ich koniec a nemohli sa vyspovedať, zverili svoje hriechy kúsku brezovej kôry. Ako to ale každý z nich urobil? Boli to oni sami, kto na smrť vysilenou rukou napísali tieto slová, alebo im pomohol niekto, komu dôverovali? Nevieť. Všetky spovede končili takmer rovnakou prosbou: Prosím ťa, môj otče, aby si za mňa, za spásu mojej duše, odslúžil jednu svätú omšu. Ako podakovanie za túto službu ti zanechávam ... bobriu kožušinu ... kožušinu z kuny ... moju peknú sekeru.

Keď som čítal ich svedectvo viery a závet diktovaný srdcom, mal som slzy v očiach. Ó, tieto milé, veľké deti! Oni odo mňa počuli, že keď nemajú blízko kňaza, na odpustenie hriechov stačí úprimná a dokonalá ľútosť nad svojimi hriechmi, spojená s túžbou prijať sviatosť zmierenia. Tak chceli pred Bohom, svojím svedomím a kňazom aj písomne dokázať, že zomreli vedomí si tejto skutočnosti.“ (Sonntagsblatt)

## Adorácia maličkých

Bol to pôsobivý zážitok, o ktorom hovoril svätý farár z Arsu. Jedného dňa vošiel do svojho kostola a zbadal tam roľníka, ktorý sa veľmi sústredene pozeral na oltár, na kríž a na svätostánok. Na otázku kňaza, čo tu práve robí, povedal len: „Ja sa pozerám na Neho a On sa pozerá na mňa.“ Roľník tým vyjadril vlastnú podstatu kresťanskej nábožnosti. Ide o to, prebývať u Pána, chcieť byť jemu na blízku, tak ako Mária v Betánii, ktorá chcela hlavne byť u Ježiša a počúvať jeho slová.

Samozrejme, že Mária to mala oveľa ľahšie, než onen roľník v Arse, alebo my dnes – veď ona videla Ježiša z tváre do tváre, kým nám sa ukazuje skrytý, v prostom ale svätom premenenom chlebe. Kým v tom prvom prípade je potrebné len hlboké sústredenie, ktoré je možné dosiahnuť len v tichu a v modlitbe, k tomu druhému je potrebná aj viera v prítomnosť Pána v Oltárnej Svätosti – viera a dôvera v toho, ktorý vo večeradle túto sviatosť ustanovil, ktorý bol toho schopný, pretože je Syn Boží.

Pri uctievaní Pána v kostole ide teda na jednej strane o dôveru, ale tiež o to, aby sme sa na neho celkom spoľahli, čo oboje sa nedá od seba oddeliť: Len keď dúfam v to, že Boh mi prisľúbil svoju prítomnosť v Eucharistii, môžem sa na to naozaj spoľahnúť. A keď sa na to spoľahnem, dôverujem pevnejšie, pretože dokážem zahnať pochybnosti, ktoré sa dostávajú, vrúcnou modlitbou.

Ale či nemá to, čo je zahalené a skryté, z inej perspektívy aj svoju zvláštnu hodnotu? Nechce nám snáď on v tejto jednoduchosti ukázať svoju lásku a povzbudiť nás, aby sme ho znovu milovali? Keby prišiel s mocou bleskov a búrk, asi by sme ho nepochopili s takou láskou, ba náš strach by bol tak veľký, že by sme sa vôbec nemohli k nemu pritulíť s láskou.

Na druhej strane ale vieme z Biblie, že sa Boh niekedy prejavuje aj v svojej moci. Napríklad Matúš píše, že stretnutie žien s anjelom pri prázdnom hrobe sa odohrávalo pri zemetrasení. Potre-

bujeme občas zakúsiť, aby sme si pri všetkej božskej láske uvedomili aj vážnosť nasledovania. I keď sa Boh ukazuje v Eucharistii tak malý a jednoduchý, je to predsa ten mocný Boh, ktorý pri všetkom milosrdenstve vie aj zjednať spravodlivosť.

Ale preto nie je potrebné šokovať toho, kto hľadá stretnutie s ním. A tu sme znova pri roľníkovi z Arsu. Jemu sa zrejme podarilo tak dlho a tak intenzívne prebývať u Pána, že mohol pocítiť, čo je podľa Kristovho prisľúbenia aj realitou: „On sa pozerá na mňa.“ A ten roľník k tomu nepotreboval prijímanie Eucharistie, nemodlil sa pred vystavenou Najsvätejšou Svätosťou – on mohol zakúsiť túto skúsenosť i vtedy, keď eucharistický Pán bol skrytý za dvierkami svätostánku. Ako musel až vtedy zakúsiť jeho prítomnosť, keď sa stretol s eucharistickým Kristom v monštrancii, a ako veľmi, keď ho prijal vo svätom prijímaní!

Aká veľká je naša túžba po stretnutí sa s Kristom v Eucharistii dnes? Keď svätý pápež Pius X. na začiatku 20. storočia povolil časté sväté prijímanie – čo predtým nebolo obvyklé – bol to pre mnohých nábožných ľudí zvláštny dar. Dnes je pre mnohých ľudí nedelné slávenie Eucharistie niečím, čo ich zťažuje. Vyspať sa je pre nich dôležitejšie, futbal má prednosť. To je veľmi poľutovaniahodné, ale dnes si uvedomiť dar Eucharistie sa zdá byť možné len tak, že prebudíme v sebe túžbu po stretnutí s Kristom. Prvým krokom k tomu je – podľa jedného skúseného duchovného, venujúceho sa mládeži – vytvoriť ovzdušie ticha a pokoja, aby bolo zreteľné, že toto ticho obohacuje a práve vtedy je počuť Ježišov hlas a je možné stretnúť sa s jeho tvárou. Potom je možné aj v kostole ako na posvätnom mieste vnímať prítomnosť Pána vo svätostánku.

Je to dlhá cesta, ktorá dá duchovnému veľa práce a ešte sa môže stretnúť aj s neúspechmi. Ale je to cesta, ktorá môže prispieť k obnoveniu viery a k nábožnosti.

(Z Der Fels)

## Z misií v Rusku

Anatolij bol celý život komunistom. V meste Davlekonova, vzdialenom 120 km od misijnej stanice v Alexejevke, sa vypracoval na šéfa stavebnej firmy. Oženil sa a stal sa otcom troch detí. Jeho najmladší syn Dima bol síce pokrstený v ortodoxnej cirkvi, ale vieru nepraktizoval. Spoznal mladú veriacu ženu Nastu, ktorá sa vďaka pôsobeniu kňaza-misionára stala katolíčkou.

Ako to však, žiaľ, v Rusku často býva, Nastá s Dimom sa zosobášili len civilne. Až dlhoročná bezdetnosť a s ňou spojené utrpenie pomohli obom prosieť o Božie požehnanie pre ich manželstvo. Ich svadba v našom farskom kostole v roku 2014 sa stala významnou udalosťou, pri ktorej sa stretla celá rodina. Dokonca prišiel i Dimov otec Anatolij! Pre otca to bola prvá slávnosť v kostole. Nemal ani tušenia, čo má odpovedať alebo robiť.

Onedlho nastal prvý malý zázrak. Ani nie dva mesiace po svadbe v kostole mi Nastá so slzami v očiach oznámila, že čaká dieťa, napriek tomu, že jej lekári nedávali žiadnu nádej. O osem mesiacov prišla na svet zdravá a krásna malá Mila. A tak sa Anatolij v deň Milinho krstu ocitol po druhý raz vo svojom živote v kostole.

Teraz sa však dostávame ku kľúčovému okamihu. Začiatkom novembra minulého roku mi Nastá zavola, či by bolo možné Anatolija pokrstiť. Leží vraj ťažko chorý v nemocnici a veľmi si praje prijať krst. Keď sa ho opýtala, či má zavolať ortodoxného alebo katolíckeho kňaza, bez váhania odpovedal: „Nech príde katolícky kňaz.“ V tom momente som pochopil, že tu pôsobí Božia milosť. Na druhý deň som ihneď cestoval 120 km do mesta Davlekonova, kde som v nemocničnej izbe stretol Nastu, Dima, jeho sestru a Anatolija. Keď som uvidel tohoto ťažko chorého muža, pochopil som, že už nebude dlho žiť. Nesmel som preto strácať čas. Chcel som mu predsa udeliť sviatosť duchovného znovuzrodenia. Prítomní boli hlboko dojatí, pretože ako veriaci ľudia chápali, o akú veľkú milosť ide a čo to znamená pre ich milovaného otca, ktorý bol práve pokrstený a dostal krásne meno Anatolij Nikolaj.



Na druhý deň som zavolať jeho rodiene, aby som zistil, ako sa má. Na moje prekvapenie som dostal nasledujúcu odpoveď: „Nášmu otcovi sa viditeľne uľavilo. Keď sme mu povedali, aká to bola veľká milosť, že bol včera pokrstený, od samého šťastia sa rozplakal.“

Keď som musel ísť o dva dni aj z iného dôvodu do mesta, dohodli sme sa s rodinou tohoto pred niekoľkými dňami pokrsteného muža, že ho v nemocnici navštívim. Hneď ako som vkročil do nemocničnej izby, zdalo sa mi, že mám pred sebou celkom iného človeka, než bol ten, ktorého som pred niekoľkými dňami pokrstil. Anatolij bol čulý, na posteli sedel vzpriamene, hovoril a usmieval sa. Tento bývalý komunista mi niekoľkokrát bozkajúc ruky ďakoval, že som prišiel. Dojatý týmto zážitkom som zobral všetku odvalu a povedal som mu:

„Anatolij Nikolaj, vo svätom krste vám Boh odpustil všetky hriechy celého vášho života. Teraz aj vy musíte odpustiť všetkým, ktorí vám v živote ublížili a ak je to potrebné, poprosiť o odpustenie.“ Nato sa on srdcervúce rozplakal. Objal som ho, požehnal som ho a rozlúčil som sa s ním. Jeho posledné slová boli: „Spasíbo – ďakujem!“

Anatolij zomrel o dva dni na to – v pokoji, zmierený s Bohom i so svojou rodinou.

Môžete si predstaviť tie prekvapenie tváre jeho bývalých kolegov – súdruhov, keď videli, ako ich starého „partáka“ pochováva katolícky kňaz! – Všetkým prítomným som povedal: „Anatolija som stretol len štyrikrát v živote: na svadbe jeho syna, pri krste jeho vnučky, pri jeho krste a tri dni po jeho krste. Vtedy som ho povzbudil, aby aj on preukázal rovnaké milosrdenstvo voči svojim blízkym, aké sám Boh preukázal jemu!“

(z *Vítazstvo Srdca*)

## Kde je Boh v ľudskom utrpení?

Literárny svet pred si pripomínal len v nedávnom čase 200 rokov od smrti Matthiasa Claudia, jedného z najláskavejších básnikov. Prečo sa tento básnik – aj ako človek – teší ešte dnes takej obľube? – Pretože si zachoval napriek všetkým trampotám a tragičnosti po celý život radosť z viery a detsky radosné srdce.

On a jeho žena Rebeka museli smrti odovzdať štyri svoje deti. Keď zomrel malý Matthias, vyznal sa neskôr tento básnik: „Myslel som si už dávno, že je moja viera pevná. Ale v tej hodine, keď som kládol svojho Matthiasa do rakvičky, ťažko som udržal svoju odovzdanosť a pokoru. Moja viera bola ťažko skúšaná. Až vtedy som zakúsil, čo znamená život človeka na zemi. Čo bolo predtým, bola iba detská hra!“

Matthias Claudius zakúsil až na dno ono neúprosne „Prečo?!“ zoči voči „nezmyselnému utrpeniu“, ako tomu obvykle hovorievame. Kto vidí svoje vlastné deti trpieť a umierať, prechádza najzúrivejším ohňom pokušenia. Matthias Claudius ním prešiel a vyšiel z neho očistený s väčším svetlom a väčšou vierou. S takou vierou, s takou vnútornou jasnou veľkonočnou radosťou, odovzdanosťou, útešnou a utešujúcou, ktorá tak veľmi vyžaruje z jeho básní a z jeho života. Odvodzuje sa od obrazu Spasiteľa, ktorý nosil hlboko v srdci. Preto písal raz svojmu priateľovi: „Kto nechce veriť v Krista, ten musí vedieť, ako si poradiť bez neho.“

Vela ľudí sa zlomí pri ťažkom utrpení, ktoré prežijú u iných, alebo ho zakúsia sami na sebe, predovšetkým v diabolskom mučení. Nie nadarmo sa utrpenie v stvorení označuje ako „skala ateizmu“, pretože mnohí na ňom stroskotajú.

Temne a ťažko ako zbor zajatcov prechádza svetom nárek a žaloba: Ako môže byť Boh, všemohúci Stvoriteľ tohoto sveta, nazývaný Otcom, keď necháva svojich ľudí tak ukrutne trpieť? Práve utrpenie nevinných detí (Dostojevskij) sa stáva najostrejšou obžalobou proti Bohu a obralo mnohých o ich vieru a o rozum.

Ale – a to je rovnako pravda: Také utrpenie vytrhlo už aj mnoho ľudí z le-targie a meštiackej pohodlnosti a prie-

viedlo ich k tomu, aby otvorili svoje srdce trpiacemu svetu. Tak napríklad veľkého muža blíženskej lásky Friedricha Bodelschwinga, ktorý ako otec videl trpieť svoje štyri deti a ktorý ich stratil počas štrnást dní smrťou na záškrt. V spätnom pohľade raz povedal: „Až vtedy som videl, aký tvrdý môže byť Boh voči ľuďom, a preto som sa stal milosrdným voči ostatným.“ A o mnohých iných vynikajúcich osobnostiach by sme mohli hovoriť podobne. Ani gigantický pokrok v medicíne sa nedá vysvetliť bez hlbokého ohromenia nad utrpením vo svete. Otázka, prečo je v stvorení toľko nezaslúženého utrpenia, prečo Otec na nebesiach necháva toľko trpieť mnoho svojich detí a k tomu ešte mlčí – táto otázka je tak stará, ako samotné ľudstvo. A knihy, ktoré o tom boli napísané, neobsiahne žiadna knižnica. Je na to nekonečne mnoho odpovedí, ale žiadna nám neprinesie pokoj. Žiadna skutočne nepomôže, aby sme život ľahšie znášali, keď nás postretne dlhotrvajúce utrpenie alebo keď sa naň musíme pozeráť u druhých.

Jedna žena, ktorá musela prekonať najťažšie fázy depresie, mi raz rozprávala, ako sa odhodlávala, že si vezme život. Predtým zašla ešte do kostola. Tam visel veľký kríž, pod ktorý sa postavila. Pozrela na Krista a povedala: „Ja už ďalej nemôžem. Už to ďalej nejde. Odpusť mi, keď to teraz musím urobiť.“

V tej chvíli sa v jej vnútri rozjasnilo, pocítila teplé svetlo, z ktorého k nej prehovoril nejaký hlas: „Ale dieťa, čo som urobil, keď mi bolo určené to najhoršie?“ Od tej chvíle mala úplne iný postoj ku svojej duševnej chorobe. Bola od tej chvíle oslobodená od takého pokušenia.

Tak vyzerá slovo v Božom mlčaní a odpoveď na ťažké utrpenie. To nie je obsiahnuté v žiadnej knihe, ani v knihe Jób. Je zavesené v životnej veľkosti na kríži. A vstupuje do ľudskej skrúšenej bytosti cez svet a hľadá vstup do všetkých domov, kde sa trpí. To bola aj odpoveď pápeža Františka, keď stál pred ťažko skúšaným ľuďom na Filipínach po ťažkej prírodnej katastrofe: „Mnohí z vás sa sami seba pýtali s pohľadom

upretým na Krista (ukrižovaného): Prečo, Pane? A každému z vás Pán zo svojho srdca odpovedá. Nemám, čo ďalšie by som povedal. Pozrime na Krista: On je Pán, On nám rozumie, pretože prešiel všetkými skúškami, ktoré na nás dopadajú... Odpusťte mi, že nemám iné slová.“ (*Homília pápeža Františka počas svätej omše, Tacloban – Filipíny 17. 1. 2015*) Jeho máte počúvať! Na Neho máte pozerat! „Keď myslíte na svoje utrpenie, máte si uvedomiť a poznať, že je to Boh, ktorý tu trpí.“ (sv. Juliana z Norwiche).

Nikdy nemôže byť utrpenie vo stvorení preniknuté a objasnené ľudskými myšlienkami. Mali by sme sa chrániť toho, aby sme hovorili ľahkovážne o mlčaní Božom k utrpeniu, keď predsa Otec v zúboženej podobe svojho Syna k nám hovorí, „s nami plače a ide s nami“. (*pápež František*)

Všetok život je príliš hlboko zakorenený v božskom tajomstve stvorenia, než aby sa to dalo vysvetliť. Preto môže byť utrpenie prijímané len v pohľade na Ježiša, ktorý ho vzal na seba vedome a dobrovoľne v celej jeho hrôzostrašnosti. Kto utrpenie prijíma s trpezlivos-

ťou, tak ako prijíma so samozrejmosťou radosť, lásku, sladký plod, zdravie, rozkoš, bude jedného dňa obdarovaný poznaním, „že v skutočnosti ja (Kristus) to som, ktorý všetko, čo ty trpíš, sám znášam.“ (*sv. Mechtilda z Hackebornu*)

Neprislucha teda nám, ľuďom, (a už vôbec nie kresťanom), aby sme prijímali len krásnu, roskošnú, radostnú, zábavnú stránku života. Také zmysľanie prezrádza okrem toho povrchné zmysľanie o všetkých našich trpiacich bratoch a sestrách, ktorí sú teraz v osamotení, plačú, trpia hladom, nariekajú, umierajú. „Chrání sa ľudí, ktorí sa musia pachtieť za rozptýlením, aby sa nejakou udržali vzpriamení!“ (*Matthias Claudius*)

To je teraz veľkým pokušením našej doby. Ale pritom skĺzame stále hlbšie do mora smútku. Život nás omrza. A požehnania utrpenia nám zostávajú odopreté, ako to zažil jeden veľký muž a vychovávateľ, Johann Heinrich Pestalozzi, ktorý o sebe povedal: „Utrpenie môjho života malo pre mňa väčšiu hodnotu, než mi mohol dať pôžitok môjho života. Utrpenie môjho života

umožnilo vo mne dozrieť tomu, čo by inak vo mne nikdy nedozrelo, keby som bol býval šťastný.“

Táto veľkonočná viera mizne v našom západnom svete veľmi desivým spôsobom. Pomyslime na pomáhanie k samovražde, na eutanáziu. Svetlo nádeje nám mizne, „nastáva noc a ešte viac noc“. (*Nietzsche*) Záleží na nás, „kým je ešte dnes!“, aby sme túto vieru nanovo pochopili a prehĺbili, ak nechceme, aby sme jedného dňa – až nás zachváti ťažké utrpenie alebo sa nás dotkne smrť – nesiahli do prázdna, či priam nespádli do prázdna. „Kto nechce uveriť v Krista, ten musí vedieť, ako si bez neho môže poradiť.“

Preto prichádza ku tým, ktorí ešte môžu veriť, táto úpenlivá prosba: „Svojím duchom musíš zmužilo objať celú zem v šír i diaľ, ani jediná dušu na zemi nesmieš vylúčiť z modlitby. Dokonca i nerozumným trpiacim bytostiam musíš preukázať ľudský súcit a odporučiť ich добрôte Božej.“

(Ježiš k sv. Márii Bernarde, *Vezmi a píš!* – *Záznamy z denníka*). (*Z Vision 2000*)

## Nedôvera nevery najviac uráža Boha

„Kým neuvidím na jeho rukách stopy po klínoch a nevložíť prst do stopy po klínoch a nevložíť ruku do jeho boku, neuverím!“ (Jn 20,25)

Nevera apoštola Tomáša je aj našou neverou. Človek 21. storočia chce vidieť, aby uveril. Chce mať prehľad, aby si bol istý, že je to pravda a až po tomto uistení sa uverí. Ale Kristus hovorí Tomášovi: „Nebud neveriaci, ale veriaci!“ Keď už Tomáš uvidel osláveného Krista, zvolal: „Pán môj a Boh môj!“ Je to plné uznanie pravdy o zmŕtvychvstalom Kristovi.

Ježišova odpoveď Tomášovi však nie je lichotivá: „Uveril si, pretože si videl. Blahoslavení sú však tí, ktorí nevideli a predsa uverili.“

Tým mu povedal: Ty ma poznávaš ako osláveného, pretože si ma videl na vlastné oči. Ale skôr sú blahoslavení tí, ktorí v moje slávne zmŕtvychvstanie uverili bez toho, že by ma videli. To sú opravdiví veriaci, pretože mi dôverujú a majú vieru lásky. Tí nepochybujú ani o mne ani o mojom slove, pretože ma

milujú. Oni vedia, že nebudú sklamaní. Ježiš miloval vždy tých, ktorí skutočne verili jemu a jeho moci lásky a milosrdenstva. Vždy tým, ktorí uverili, ukázal svoju dobrotu a svoju schopnosť uzdraviť ich telesne i duševne.

Viera, ktorá miluje Krista, je tá viera, ktorá mu predchádza a nepochybuje o jeho moci i keby sa všetko zdalo stratené. Slepce z Jericha volal: „Synu Dávidov, zmiluj sa nado mnou!“ Vo svojej slepote spoznal Mesiáša a očakával od neho všetko a Ježiš mu povedal: „Chod, tvoja viera ťa uzdravila.“

Pretože Tomáš neveril slovám apoštolov, Kristus sa vrátil, aby sa neveriacemu ukázal a otvoril mu oči a srdce k viere. Predsa tak povedal Páter Pio: „Najväčšou urážkou, akú môžeme Bohu spôsobiť, je pochybovať o ňom.“ – O ňom, ktorý je Pravda sama a dokonalá dôvera.

Keď sa Ježiš apoštolom po 40 dní tak často zjavoval, robil to preto, aby im a aj nám zjavil, že skutočne vstal zmŕtvych a odvtedy je s nami skrze Du-



cha Svätého, ktorého nám poslal, a že svojej Cirkvi ukazuje pravú cestu tým, že premieňa srdcia ľudí a pripravuje ich na konečné obrátenie.

Osem dní po svojom zmŕtvychvstani sa Kristus ukázal apoštolom. Dal im svoj pokoj, znamenie svojej otcovskej lásky a potom ich rozoslal, aby plnili svoje spásnosné poslanie tak, ako aj on bol poslaný od Otca, aby splnil svoje poslanie. Dal im Ducha Svätého a plnú moc, aby odpúšťali hriechy ľudí, alebo neodpúšťali, keď ľudia svoje hriechy neuznali, neoflutovali a pevne sa nerozhodli sa ich nedopúšťať.

## PANNA MÁRIA, MATKA NÁDEJE

Kristus im dáva právomoc, aby rozlievali na hriešnikov jeho milosrdenstvo, aby ich uviedli znova do stavu milosti a urobili z nich nového človeka, ktorý je očistený láskou Otca, i Syna a milosťou Ducha Svätého. Boh nás miluje skrze kňazov a hovorí nám: „Odpúšťam vám všetky vaše hriechy, choďte v pokoji a už nehrešte.“

Sviatosť zmierenia je sviatosťou súcitu, sviatosťou Božieho milosrdenstva, ktoré človeka očisťuje od jeho hriechov a umožňuje mu lepšie sa pozdvihnúť k Bohu, pretože je teraz oslobodený od záťaže a pút svojich pehvin. Vyznať svoje hriechy a prijať Božie odpustenie znamená zakúsiť radosť a Božie milosrdenstvo.

Keď na konci svojho života ponúkne Pánovi, ktorý je sám milosrdenstvom, len svoje odpustenie iným, nemusíme sa báť o svoju spásu, pretože ako by mohol Boh lásky niekomu odoprieť svoje odpustenie, ktoré na zemi odovzdával, keď bol milosrdný ku svojmu bratom? – Ale, bratia moji, pomyslime aj na tých, ktorí sa vždy zdráhali odpustiť svojmu blížnemu. Tí budú pred Bohom veľmi núdzni, pretože, ako hovoril Georges Bernanos: „To jediné nenapraviteľné nešťastie je stáť jedného dňa bez ľútosti pred tým, ktorý odpúšťa.“

V nedeľu po Veľkej noci, na sviatok Božieho Milosrdenstva, chceme vykonať skutok viery. Chceme veriť, že Boh, ktorý je prítomný v Eucharistii, nás môže priviesť k tomu, aby sme prijali odpustenie našich bratov a aby sme odpustili aj my im.

Tak sa staneme šťastnými, keď budeme rozsievat' po svete milosrdenstvo a pokoj, pretože pravý pokoj kvitne vždy nad spravodlivosťou a tam, kde je vzájomné odpustenie. A nezabúdajme nikdy, že odpustenie, ktoré doprajeme svojim blížnym, znamená, že sami seba v láske posväcujeme. A prijať odpustenie znamená uznať svoje vlastné chyby a rásť v pokore. Tak človek nestráca nič, ale získava všetko, keď odpustí alebo odpustenie prijíma.

Ako odmenu mu dá Pán pravý pokoj svätých, ktorí sú schopní poznať sami seba ako hriešnych ľudí, ktorí sú vždy pripravení konať s láskou k blížnemu, aby bolo vo svete viac lásky a prispelo sa tým k rozšíreniu nebeského kráľovstva na zemi. (Z Maria heute)

Posolstvá Panny Márie v modrej knihe sa zmieňujú o čnosti nádeje najmenej 242-krát. Okrem toho je v nej najmenej osem posolstiev, ktoré majú názov *Naša Matka, ktorá nás pozýva k nádeji*. Nadpis, ktorý dal don Stefano posolstvom z roku 1994, je „**Otvorte srdcia nádeji**“.

„*Otvorte srdcia nádeji, lebo som aj Matkou celého ľudstva. A ako Matka som vždy s láskou viedla svoje deti po celej dejiny ľudstva. Osobitne v týchto posledných časoch sa cítim Matkou ľudstva, ktoré je veľmi ovládnuté a vydané úkladom zlých duchov... Preto je potrebné, aby ste ma teraz v čase krvavého boja nasledovali, aby ste napokon dospeli k môjmu najväčšiemu víťazstvu. Lebo satana urobím neschopným a úplne zničím veľkú moc zla. Celé ľudstvo sa vráti k novému zasnúbeniu lásky so svojím Pánom, ktorý ho vezme do náručia a privedie do pozemského raja, plného a dokonalého spoločenstva života s ním.*“

(1. 1. 1994)

### Katechizmus katolíckej Cirkvi definuje nádej takto:

„Nádej je teologálna čnosť, ktorou túžime po nebeskom kráľovstve a po večnom živote ako po svojom šťastí, pričom vkladáme svoju dôveru do Kristových prisľúbení a nespoliehame sa na svoje sily, ale na pomoc milosti Ducha Svätého. „*Neochvejne sa držme nádeje, ktorú vyznávame, lebo verný je ten, ktorý dal prisľúbenie*“ (Hebr 10,23). Tohto Ducha Boh „na nás hojne vylial skrze Ježiša Krista, nášho Spasiteľa, aby sme, ospravodlivení jeho milosťou, boli podľa nádeje dedičmi večného života“ (KKC 1817).

„*Dnes sa objavuje mnoho falošných prorokov, ktorí šíria lživé posolstvá, aby mnohé z mojich detí uviedli do strachu a obáv. Ja som Matkou nádeje a dôvery. Prežívajte toto obdobie druhého adventu spolu so mnou. Ako som bola panenskou Matkou prvého Ježišovho príchodu, tak som teraz slávnou Matkou jeho druhého príchodu. Žite v tomto očakávaní a budete blažení.*“

(1. 12. 1985)

„Môžeme teda dúfať v nebeskú slá-

vu, ktorú Boh prisľúbil tým, čo ho milujú a plnia jeho vôľu. Každý z nás má vo všetkých situáciách dúfať, že s Božou milosťou „*vytrvá do konca*“ (Mt 10,22) a dosiahne nebeskú blaženosť ako večnú odplatu od Boha za dobré skutky vykonané s Kristovou milosťou. V nádeji sa Cirkev modlí, „*aby boli všetci ľudia spasení*“ (1Tim 2,4) a vrúčne túži po spojení s Kristom, svojím Ženíchom v nebeskej sláve.“ (KKC 1821).

Svätá Terézia z Avily sa modlievala takto:

„Dúfaj, [duša moja,] dúfaj, lebo nevieš ani dňa, ani hodiny. Bedli starostlivo, lebo všetko sa rýchlo pomínie, hoci tvoja túžba robí pochybným to, čo je isté, a dlhým i veľmi krátky čas. Mysli na to, že čím viac budeš bojovať, tým viac prejavíš lásku, ktorou miluješ Boha, a tým viac sa budeš radovať so svojím Milovaným v radosť a slasti, ktoré sa nikdy nemôžu skončiť.“

Nádej je teologálna čnosť, ktorú vliat Boh do našej duše. Vedie nás k tomu, aby sme túžili po Bohu ako po zvrchovanom Dobre, s dôverou, že od neho získame nebo i pomoc nevyhnutnú na to, aby sme ho dosiahli.

Viera nám ukazuje Boha ako najvyššie Dobro a jej prostredníctvom nám nádej pomáha získať večné šťastie.

„*Otvorte srdcia nádeji, lebo som pravá Matka celej Cirkvi. Po všetky roky som vždy stála po boku tejto mojej milovanej dcéry s úzkostlivosťou a nežnosťou svojej materinskej lásky. Osobitne blízko som Cirkvi v tejto poslednej dobe, v ktorej musí Cirkev prežívať krvavé časy svojej očisty a veľkého súženia. Aj na nej sa musí vyplniť plán nebeského Otca, a preto je pozvaná, aby vystúpila na Kalváriu svojej obety. Moja milovaná dcéra bude bitá a zraňovaná, zradená a vyzliekaná, opustená a privedená ku drevu križa, na ktorom bude ukrižovaná. Do jej vnútra vstúpi človek nepravosti, ktorý ju privedie až na pokraj hrozného spustošenia, o ktorom je predpovedané vo Svätom písme. Nestrácajte odvahu, milovaní synovia! Nech je vaša dôvera silná. Na začiatku tohto nového roka si otvorte srdcia nádeji...“*

(1. 1. 1994)





Aj my musíme nasledovať Ježišov príklad, ktorý sa z kríža, v rozhodujúcej chvíli utrpenia a agónie modlí slovami žalmu 22, ktorý napriek tomu, že v proctve vymenúva všetky trýzne svojho umučenia, sa môže nazývať žalmom nádeje: vskutku, v posledných veršoch tohto žalmu sa hovorí o spásnych dôsledkoch, ktoré budú pochádzať z Mesiášových múk. Prinášame tu plné znenie týchto veršov, pretože aj my potrebujeme často o nich meditovať, aj ako prípravu – nevieme, či blízku alebo vzdialenú – na veľké utrpenia, keď bude čnosť nádeje prechádzať tvrdou skúškou:

„Tvoje meno chcem zvestovať svojim bratom a uprostred zhromaždenia chcem ťa velebiť.

Chváľte Pána, vy, ktorí sa ho bojíte, oslavujte ho, všetci Jakubovi potomci.

Nech majú pred ním bázeň všetky pokolenia Izraelove,

veď on nepohrda, ani neopovrhuje nešťastným chudákom;

ani svoju tvár neodvracia od neho, lež vyslyší ho, keď volá k nemu.

Tebe patrí moja chvála vo veľkom zhromaždení

a svoje sluby splním pred tvárou tých, čo sa boja Pána.

Chudobní sa najedia a budú nasýtení a Pána budú chváliť tí, čo ho hľadajú:

„Naveky nech žijú ich srdcia!“

Pána budú spomínať a k nemu sa obrátia

všetky zemské končiny,

jemu sa budú klaňať

všetky rodiny národov.

Veď Pánovo je kráľovstvo,

on panuje nad národmi.

Jemu jedinému sa budú klaňať všetci, čo spia pod zemou;

pred jeho tvárou padnú na zem všetci, čo zostupujú do prachu.

Aj moja duša bude preňho žiť

a jemu bude slúžiť moje potomstvo.

Budúcim pokoleniam sa bude

rozprávať o Pánovi  
a jeho spravodlivosť budú ohlasovať  
ľudu, ktorý sa narodí:  
„Toto urobil Pán.“

### Nádej súčasných mučeníkov i mučeníkov všetkých čias

„Uprostred bezmedzného utrpenia súčasnosti a mnohých nepokojov a ohrození, ktoré zafažujú vašu budúcnosť, zdvihnite zrak k vašej nebeskej Matke. Ona je pre vás prameňom Božieho milosrdenstva a veľkým znamením nádeje. Som Matkou nádeje!...“

Hoci nenávisť ešte pokrýva vaše cesty krvou a hriechy obalujú duše i srdcia mnohých ľadom, hoci sa ľudstvo ešte nevrátilo na cestu lásky a vzbura proti Bohu sa každým dňom zväčšuje, predsa vaša dôvera v milosrdenstvo nebeského Otca musí rásť a vy sa musíte pozeráť na mňa ako na znamenie vašej nádeje...“

S bolestnými obavami pozerám na nespočetný zástup mojich hriešnych detí: na mládež, zvedenú a oklamanú spoločnosťou, v ktorej žije, na dospelých, ktorí sa stali otrokmi sebeckta a nenávisťi, na deti Cirkvi, ktoré sa z ľahostajnosti a nedostatku viery stali vlašnými. Všetkým dnes opakujem: Ja som Matka vašej nádeje!“ (1. 1. 1983)

### Ťažká čnosť

„Viera v Krista Spasiteľa by mala ako „dar“ dozrievať na silnú schopnosť modlitby a nádeje. Modlitby, pretože sme iba spolupracovníkmi v diele spásy... Ježiš povedal: „Ja som vinič, vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť.“ (Jn 15, 5). Modlitba priviedla presvätú Pannu, aby prežívala ťažkú čnosť nádeje! V lone pokorného a chudobného dievčaťa spôsobil Duch Svätý zázrak, že Boh sa stal človekom. Pretože „Bohu nie je nič nemožné.“ (Lk 1, 37). Božia moc, ktorá umožnila vtelenie Božieho Slova v Máriinom lone, je tá istá moc, ktorá vzkriesila Ježiša z mŕtvych a ktorá urobí Cirkev víťaznou pri „pekelných bránach“ (Mt 16, 18). (A Serra).

### Nádej Panny Márie je ovocím mnohých modlitieb

Sme si istí, že Panna Mária sa zúčastňovala na liturgii v synagóge počas výročných sviatkov so všetkou ochotou

svojej prečistej duše uchránenej od dedičného hriechu a preto bola celkom otvorená vnuknutiam Ducha Svätého. Pri zvestovaní sa stala živým chrámom vteleného Slova a priamou spolupracovníčkou Ducha Svätého.

„Hĺbka modlitby Panny Márie je nepredstaviteľná, mala účasť na obehú lásky, ktorá vystupuje od nej k Otcovi prostredníctvom Ducha, voči ktorému prežíva tajomnú príťažlivosť ako k spolutvorcovi jej materstva. Ona žije a konverzuje s Bohom jediným v Trojici tak, ako sa rozpráva so svojimi rodinnými príslušníkmi. Odpoveď Panny Márie anjelovi „nech sa mi stane podľa tvojho slova“ poukazuje na prvý postoj, aký má mať naša modlitba: poslušné podriadenie sa Božej vôli, ktorú však Panna Mária prežívala v rodinnej a materskej dôvernosti.“ (E. Lodi)

### Viera predchádza nádej

II. vatikánsky koncil (58) nazýva cestu viery Panny Márie ako nepretržité pokračovanie na púti viery (svojím áno) až do konca, osvetľovanú jedine slovom jej Syna. Je medzi Synovými poslucháčmi, medzi tými, ktorých on blahorečil kvôli vernosti jeho Slovu (Mk 3, 35; Lk 11, 27-28).

„Hoci bola plná milosti a obdarovaná jedinečnou mystickou skúsenosťou, Mária neprestáva byť pútničkou s predpokladmi a logikou úkonu viery, ktorá je spoločná všetkým veriacim. Je to charakteristický prvok opravdivej kresťanskej modlitby, ktorá dosahuje v Máriinom chválospeve Magnificat vrchol ako modlitba chvály, typická pre chudobných (anawim), ktorí očakávajú od Boha opravdivé oslobodenie.“ (don Enzo Lodi)

Týmto spôsobom uskutočňuje Mária čnosť nádeje. Počas obetovania Dieťaťa v chráme Mária uzná, že Otec má právo na absolútne vlastníctvo Mesiáša a preto sa zrieka svojich materských práv. Mária teda zasvätila Syna Bohu a k tejto obeti pripája aj seba samú (Lk 2, 24). Napokon...“

„Matkina modlitba sa prejavovala ako anticipácia modlitby pod krížom, totiž spoločná obeta so Synom počas vrcholnej hodiny na Golgote. Opravdivá modlitba teda musí prijať zrieknutie sa seba v samote a v tichu, ako to urobila naša Mama počas Ježišovho verejného

života, počas hlásania evanjelia, keď dostával urážky, hrozby, nadávky, ktoré vyvrcholili smrťou na kríži. Keď prišla hodina ukrižovania, Mária je tam prítomná v postoji, ktorý ukazuje jej obeť a nemôže robiť iné ako opakovať úkon odovzdanosti do Otcových rúk. Koncil (LG 58) zdôrazňuje túto modlitbu obeť ako vzor každej modlitby a obeť, ktorú uskutočňuje Cirkev a vysvetľuje, prečo počas eucharistického slávenia nikdy nechýba spomienka na panenskú Matku.“ (don Enzo Lodi)

Panna Mária nám 24. decembra 1984 hovorí: „Nasledujte ma na ceste nepretržitej modlitby, ktorá má byť rozhovorom lásky, dôvery a detinskej oddanosti spasiteľskému plánu nášho Pána a Boha. Táto oddanosť ma unášala na vlnách radostného prežívania prítomnosti môjho Syna, ktorú som tak mocne precítovala... Moja cesta do Betlehema sa pre mňa stávala vždy viac jediným milým a materským zjednotením s jeho božským želaním dospieť sem na túto zem a žiť s vami ako brat. VIEDLA SOM S NÍM DÔVERNÝ ROZHovor. POZOSTÁVAL Z MLČANIA A POČÚVANIA, ROZJÍMANIA A LÁSKY, POKLONY A OČAKÁVANIA. Takto obstierala moja nepretržitá modlitba celú cestu, ktorú som urobila až po jaskyňu, ktorá nás prijala.“

V liste pri príležitosti Eucharistického kongresu v Ríme napísal Ján Pavol II.:

„Intimita s Kristom v tichu kontemplácie nás nevzdaluje od našich súčasníkov, ale naopak, robí nás pozornými a otvorenými na radosti i trápenia ľudí a rozširuje srdce do rozmerov celého sveta (...) prostredníctvom adorácie kresťan tajomne prispieva k radikálnej premene sveta a k šíreniu evanjelia. Každá osoba, ktorá sa modlí k Spasiteľovi, strháva za sebou celý svet a pozdvihuje ho k Bohu.“

Ďalšie slová Panny Márie:

„Chcete sa i vy obetovať Pánovi na oltári môjho Nepoškvneného Srdca za spásu všetkých mojich úbohých hriešnych synov? Ak prijmete moju žiadosť, musíte robiť, o čo vás teraz žiadam:

– **modlite sa stále viac, najmä svätý ruženec;**

– **konajte časté hodiny eucharistickej adorácie a uzmierenia;**

– **prijímate s láskou všetky utrpenia, ktoré vám Pán posielal...**“ (15. 9. 1989)

### Znamenie nádeje a útechy

„Pozerajte na mňa, svoju nebeskú Matku, v lesku mojej nadľudskej krásy a ponáhľajte sa všetci za lúbeznou vôňou tejto mojej nebeskej vône. V mojej kráse tkvie hlboký dôvod vašej nádeje a vašej útechy. Pretože som ‚celá krásna‘ – tota pulchra – som pre vás znamením nádeje v čase, v ktorom žijete, v ktorom sa môjmu protivníkovi podarilo všetko pošpiniť škvrnou hriechu a nečistoty.“ (8. 12. 1988)

Preto, primerane k poznaniu, že Najvyšší jej dal takú slávu, mala maximálnu nádej i túžbu, aby sa naplnila. Aby potom prišla k najvyššiemu stupňu tejto čnosti, náležite dúfala vo všetko, čo všemohúcnosť Božia v nej chcela vykonať. Predchádzalo ju svetlo najvyššej viery s primeranou pomocou, darmi a mimoriadnymi podnetmi Ducha Svätého. Hovoríme o najvyššej nádeji, ktorú mala vzhľadom na základný cieľ tejto čnosti a treba to mať na zreteli aj vzhľadom na všetky ostatné dary.

### Matka nádeje

„Vzťah medzi Pannou Máriou a nádejou treba vidieť vo svetle jej božského materstva. Mária je matkou nádeje, pretože z nej sa narodil Kristus, ktorý je nádej národov. Ona porodila „Krista, našu nádej“ (1 Tim 1,1) a on je v nás „nádej slávy“. Už v starovekom latinskom hymne posvätného čítania na sviatok Obetovania Panny Márie, 21. novembra, sa ospevuje práve týmto názvom: „Salve, mater misericordiae, mater spei et mater veniae, mater Dei et mater gratiae, mater plena sanctae laetitiae“, čo sa preložilo, nie celkom verne, takto: „Zdravas, Matka milosrdenstva, matka nádeje, matka zhovievavá, Matka Božia Matka milosti, matka plná svätej blaženosti.“ Materstvo Panny Márie, z ktorého pochádza jej Syn, sa rozširuje na celú Kristovu Cirkev, čím podporuje nádej jeho mystického Tela i jednotlivých kresťanov. Keďže porodila Krista, našu nádej, matersky podopiera cesty nádeje v Cirkvi. Uprostred Cirkvi zostáva matkou nádeje, účinne zapojená do dejín spásy vyčádzajúc práve z moci jej osláveného stavu.“ (Portale di mariologia)

### Počas dlhej svätej (bielej) soboty

Existuje posolstvo, v ktorom Mária opisuje svoju i našu dôveru:

„Najmilší synovia, prežívajme spolu tento deň Bielej soboty. Ježiš odpočíva mŕtvy v novom hrobe, kam ho položili. Ja bdiem v dôvere, v modlitbe, v nádeji a očakávaní... Nech sa teda stane vaša modlitba intenzívnejšou. Nedajte sa pohltiť ani zaujať aktivitou či prílišnou starostlivosťou. Vo chvíli súženia, v bolestiach posledných čias, ktoré prežívate, vás volám, aby ste bdeli so mnou v ustavičnej modlitbe, dôvere a nádeji.“ (30. 3. 1991)

### Sobota, ktorá sa končí

„Prežite tento deň so mnou, najmilší synovia, a otvorte svoje srdcia nádeji... Matka bdie v bolesti a plači, vo viere a modlitbe, v láske a nádeji... Slzy sa otvárajú úsmevu, bolesť radosti, nádej najväčšej istote... O pár hodín môj syn Ježiš vyjde slávnostne z hrobu ako víťaz nad hriechom a smrťou.

Je to sobota, ktorá pripravuje žiarivý deň Zmŕtvychvstania.

Je to bolesť, ktorá vedie k radosti.

Je to smrť, ktorá sa otvára životu.

Je to sobota, ktorá sa práve končí.“

(2. 4. 1994)

Nádej Panny Márie vedie a zahrňa cieľ i vyvrcholenie kresťanského ľudského života. Je vzorom teologálnych čností, ktoré dokonale uskutočnila. Je tiež v súlade s *Lumen Gentium* č. 68. Nachádzame ju aj v mariánskej spiritualite sv. Ľudovíta Márie Grigniona z Montfortu, ktorý svojím vlastným jazykom píše v knihe *O pravej úcte k Panne Márii*, „aby Mária položila základy všetkých svojich čností vo vyvolených, aby rástli od čností do čností a z milosti do milosti, aby v kresťanoch vytvárala bez toho, aby opustila nebo, tie čnosti, ktoré ona vykonávala na zemi: neporaziteľnú vieru, hlbokú pokoru, všeobecné umŕtvovanie, vznešenú modlitbu, horiacu lásku, pevnú nádej.“

### Hviezda nádeje

Tento názov sa odvoláva na antický titul „*Stella maris*“, „*Hviezda morská*“. Takto spoznávajú Máriu rôzni starovekí autori ako tú, ktorá osvecuje cestu. Avšak najslávnejší text na túto tému je od svätého Bernarda z Chiaravalle, ktorý stále pozýva hľadiť na hviezdu menom Mária: „Keď zbadáš, že sa v tomto

pozemskom živote viac zmietaš uprostred víchríc a búrok, ako kráčaš po pevnej zemi, neodvracaj oči od svetla hviezd, ak nechceš, aby ťa zavalili vlny. Keď sa strhnú víchrice pokušení, keď sa dostaneš medzi úskalía súžení, pozri na hviezdu, volaj Máriu. Keď tebou zmietajú vlny pýchy, ctibažnosti, ohovárania, žiarlivosti, pozri na hviezdu, volaj Máriu. Keď lodkou tvojej duše otriasa hnev alebo lakomosť či žiadostivosť tela, pozri na Máriu. Keď ťa desí veľkosť výčítiek, keď ťa láká špinavé svedomie, keď sa hrozíš prísneho súdu a už ťa chce pohltiť pažerák zármutku a priepasť zúfalstva, myslí na Máriu.

V nebezpečenstvách, v úzkostiach a v pochybnostiach myslí na Máriu, vzývaj Máriu. Jej meno nech nezide z tvojich úst, nech nevymizne z tvojho srdca. A aby si získal podporu jej príhovoru, nezabúdaj na príklad jej života. Nasleduj ju a nebudeš blúdiť. Ju pros a nikdy nebudeš bez nádeje. Na ňu myslí a nikdy sa nezmylíš. Jej sa drž a nepadneš. Pod jej ochranou nebudeš poznať strach. Keď ťa bude ona viesť, neunavíš sa. Keď ti bude ona milostivá, dosiahneš cieľ. A tak na sebe samom skúsiš, ako správne evanjelista hovorí: A meno Panny bolo Mária.“

Neskôr to bol sv. Ludovít Mária Grignon z Montfortu, ktorý zdôrazní úlohu blahoslavennej Panny, Hviedy morskej, ktorá povedie do istého prístavu večného života všetkých veriacich, presvedčený, že je potrebné spájať duše s Máriou ako s pevnou a istou kotvou.

### V liturgii

Vo votívnej sv. omši o Panne Márii, Matke svätej nádeje, je modlitba:

„Pane a Bože náš, ty si chcel, aby v tvojej Cirkvi preblahoslavená Panna svietila ako znamenie bezpečnej nádeje; udeľ milostivo, aby sa k nej utiekali a našli útechu všetci znechutení životom a ožili aj srdcia tých, čo nedúfajú v spásu.“

Pri čítaní z knihy Sirachovej (24) počujeme: „Ja som matka krásneho milovania, (matka) bážne, uznanlivosti a svätej nádeje. U mňa je všetka milosť spravodlivej cesty životnej, u mňa je všetka nádej silného života.“

Počas prefácie spievame: „Tvoja ponížená Služobnica vložila celú svoju nádej iba do teba, Pane: ona v nádeji

očakávala a vierou počala Syna človeka... je aj sestrou všetkých Adamových detí, ktoré kráčajú k plnej slobode, hľadajú na Máriu ako na znamenie bezpečnej nádeje a potechy, kým nesvitne slávny deň Pánov.“

Liturgia uľahčuje každý rok našu nádej, keď nám prináša šiestu kapitolu z Evanjelia sv. Jána a navyše Ježišov rozhovor s Martou a Máriou pred Lazárovým vzkriesením, kde Ježiš hovorí veľmi jasne, že „Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie.“ (Jn 11, 25)

Pri svätej omši po premenení sa ohlasujú prislúbenia zamerané na budúcnosť: „Smrť tvoju, Pane, zvestujeme, tvoje zmŕtvychvstanie vyznávame, kým neprídeš v sláve“ a hneď po modlitbe Otče náš vzývame aj Otca: „...aby sme boli uchránení pred každým nepokojom, kým očakávame blaženú nádej a slávny príchod nášho Spasiteľa Ježiša Krista.“

### Otvorte srdcia nádeji

„Otvorte srdcia nádeji. Druhý príchod Krista je blízko. Znamená, ktoré vám On sám dal, aby vás pripravil na svoje prijatie, sa v týchto časoch všetky uskutočňujú. Otvorte srdcia nádeji.

Žite v pokoji srdca a v modlitbe. Žite vo viere a radosť.

Žite v milosti a čistote. Žite v láske a svätosti, pretože Ježiš Kristus, náš Vykupiteľ, náš Spasiteľ a Kráľ už k vám prichádza v jase svojho osláveného Teľa.“ (8. 12. 1990)

„Vidím vaše nespočetné ťažkosti; počujem všetky vaše prosby; som nablízku, aby som vás posilnila vo vašej osamelosti; dávam vám útechu uprostred toľkých trpkostí.“ (21. 10. 1993)

P. Francis Geremia C. S.  
Preklad: S. Margita Baroková OSF

## Čo sa deje v Turecku?

V tragickom zemetrasení v Turecku prišli o život desiatky tisíc ľudí. Ale uprostred tejto katastrofy sa dejú aj také zázraky, že aj tí, ktorí v Boha neverili, uverili. Ako povedal jeden Čecenec, že tam nie je možné, pri tom čo sa deje, zostať neveriacim. Zo zavalov bolo zachránených veľa detí, ktoré hovorili, že ich krmili, hrali sa s nimi, dávali im vodu, neznámi ľudia. Dieťa, ktoré bolo v zime desiatky hodín pod závalom a keď ho našli a spýtali sa ho, či mu nie je zima, povedalo, že ho zahrieval a objímal nejaký človek, ktorý zmizol, keď tam prišli záchranári. Dvojmesačné dieťa bolo 128 hodín samo pod závalmi. Ako mohlo prežiť? Alebo keď po siedmich dňoch našli 12-ročné dievča, nechcela jesť, že už jedla, niekto jej nosil jedlo. Skupina záchranárov hovorí, že k nim prišla žena a prosila ich, aby zachránili jej deti a presne opísala, kde sa nachádzajú. Deti tam skutočne boli a záchranári ich vytiahli zo zavalov. Záchranári chceli dať deti matke, ale tá zmizla, nemohli ju nájsť. Staršie dieťa povedalo, že ich matka zomrela pred štyrmi rokmi... (z webu)

František Dancák:

## O dobrom pastierovi

Ja som dobrý pastier. Dobrý pastier položí svoj život za ovce. Nájomník a ten, čo nie je pastierom a ovce nie sú jeho, opúšťa ovce a uteká, keď vidí prichádzať vlka, a vlk ich trhá a rozháňa. Ved' je nádenník a nezáleží mu na ovciach. Ja som dobrý pastier. Poznám svoje a moje poznajú mňa, ako mňa pozná Otec a ja poznám Otca. Aj svoj život položí za ovce... (Jn 10, 11-15)

Každý z nás si iste vie dobre predstaviť pastiera oviec. Ide vpredu a ovce za ním. V ruke má palicu, ale nie preto, aby ovce bil, ale skôr preto, aby sa

o ňu opieral a v starších dobách ju nosil preto, aby chránil ovce pred nebezpečenstvom.

Tomuto obrazu zo života prirovnal Ježiš seba v podobenstve o dobrom pastierovi. „Ja som dobrý pastier. Dobrý pastier položí svoj život za ovce...“ (Jn 10, 11). Predstavuje sa ako pastier, ktorý vyvádza svoje ovce na pašu, „kráča pred nimi a ovce idú za ním, lebo poznajú jeho hlas“ (Jn 10, 4). Ako každý dobrý pastier chráni svoje ovceky pred nebezpečenstvom, ba dá aj život za svoje ovce (porovnaj Jn 10, 15).

Už v Starom zákone sa zjavuje Boh ako súcitný Dobrý pastier, ktorého predpovedal prorok Ezechiel: „*Lebo toto hovorí Pán, Jahve: Hľa, ja sám budem hľadať svoje ovce a navštívim ich. [...]. Sám budem pásť svoje ovce a sám ich dám do košiara, hovorí Pán, Boh. Stratené vyhladáam, odohnané zavrátim, poranené obviažem, nemocné posilním, vykrmené a mocné ochránim a budem ich pásť svedomito*“ (Ez 34, 11; 15 – 16).

Obraz dobrého pastiera, ktorý Ježiš použil k dôvernému vzťahu medzi sebou a ľuďmi, sa veľmi páčil už prvým kresťanom. Zvýraznenie tejto myšlienky nachádzame v katakombách, kde vidíme obraz Krista, ktorý nesie na pleciach zablúdenú ovečku. Toto prirovnanie bolo pre nich veľmi potešujúcou okolnosťou, pretože vedeli, že Ježiš ako dobrý pastier vie o ich prenasledovaní a utrpení. „*Poznám svoje a moje poznajú mňa...*“ (Jn 10, 14). V prenasledovaní sa tešili jeho bohatej pastve, na ktorej ich vychovával. Tešili sa jeho láskou, z ktorej položil aj svoj život za svoje ovce, aby ich zachránil.

Vlastnosťou dobrého pastiera je, že dáva svoj život za svoje ovce. Toto pekne vyjadril Ježiš pred svojím umučením slovami: „*Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov*“ (Jn 15, 13). Jeho slová o takejto láske pastiera sa stali skutkom – obetou na kríži.

Americký kresťanský spisovateľ Donald Grey Barnhouse (1895 – 1960) napísal: „Barabáš bol jediným človekom na svete, ktorý mohol povedať, že Ježiš Kristus fyzicky «vzal jeho miesto», a to na kríži. Ale každý z nás môže povedať, že Ježiš Kristus duchovne «vzal naše miesto». Hriechom sme si zaslúžili smrť. Zaslúžili sme si večný trest na mieste múk. On si vzal naše miesto. On splatil náš dlh voči božskej spravodlivosti a svätosti. Toto je dôvod, prečo môžeme s veľkou nádejou povedať: Zaslúžili sme si smrť, zaslúžili sme si peklo. Ježiš však vzal našu smrť a naše peklo a nenechal pre nás nič iné než svoje nebo.“

Ježiš Kristus zomrel za nás na kríži. Uprostred vlastného utrpenia sa viac stará o tých, ktorí trpia s ním, ako

o svoje vlastné muky. Ženám, ktoré ho oplakávajú cestou na Kalváriu, hovorí: „*Dcéry jeruzalemské, neplačte nado mnou, ale plačte samy nad sebou a nad svojimi deťmi*“ (Lk 23, 28). Modlí sa za tých, ktorí ho ukrižovali: „*Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia*“ (Lk 23, 34). Dokonca aj v tých najstrašnejších hodinách pokračuje vo vyučovaní toho, čo kázal v *Reči na vrchu*: „*Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec!*“ (Lk 6, 36).

Toto si musíme uvedomiť pri každom pohľade na kríž, z ktorého žiari láska Dobrého pastiera za svoje ovce, „*aby mali život a aby ho mali hojnejšie*“ (Jn 10, 10). Za všetkých sa obetoval a položil svoj život, pretože taká bola vôľa nebeského Otca a taká bola jeho úloha. Práve tým sa líši od nájomníkov, ktorí nie sú pastiermi, ktorí si v dejinách robili nároky viesť ľudí, ale iba pre svoj vlastný prospech.

„*Ja som brána*“ (Jn 10, 9). Boží Syn je jediným právoplatným a milujúcim vodcom ku spásu a večnému životu. Je jediným Spasiteľom a neexistuje iná cesta k večnému životu, iba cez neho.

P.Lic.Daniel Eichhorn FSSP

## Trpel za vlády Pontia Piláta

V liturgii pašiovej doby vo Svätom týždni ako aj v modlitbe krížovej cesty sa stretáme s historickou postavou Pontia Piláta – bol v rokoch 26-37 po Kristovi piaty eparcha (prefekt, miestodržiteľ) rímskeho cisára Tibéria (14-37 po Kristovi) v provincii Judea. Bol to pohan, poznáme u neho obe priezviská ale nepoznáme meno. Bol štátnym úradníkom na vonkajších hraniciach najmocnejšej antickej svetovej ríše. Ale v tomto pojednaní pozeráme viac na jeho postavenie v dejinách spásy.

Pripomeňme si tú situáciu: Ježiš – ten muž, ktorého my kresťania právom považujeme za prislúbeného Mesiáša, nášho Pána a Majstra, Syna Božieho, ktorý sa stal človekom – bol odsúdený na smrť práve týmto mužom, Pontiom Pilátom. Bol to on, ktorý chcel Ježiša najprv prepustiť, ale neskôr pod tlakom vôle ľudu to vzdal a odsúdil ho na smrť na kríži. V žiadnom prípade nenesie Pilát ako jediný vinu na Ježišovej smrti. Požiadavka usmrtiť Ježiša bola na neho prenesená najskôr z náboženskej stra-

ny, z veľrady, pretože tá nemala moc vynášať rozsudky smrti. Tak to pripadlo na Piláta, ktorý požiadavku tejto náboženskej inštalácie potvrdil na štátnej úrovni a tým jej dal právnu platnosť. Právna požiadavka Pilátovho súhlasu bola nevyhnutnou podmienkou pre ukrižovanie Ježiša.

Tak pripadla Pilátovi jedinečná úloha v dejinách spásy, pretože tak sa uskutočnila vinou a neschopnosťou Piláta veľká udalosť spásy a vykúpenia ľudí a celého stvorenia. Boh dopustil, že sa Pilát ojedinelým spôsobom zúčastnil niečoho, čoho si on sám nebol vedomý – a vo svojom živote si možno nikdy úplne neuvedomil dosah tejto udalosti: Božieho plánu, ako spôsobiť vykúpenie všetkého stvorenia a ľudstva v Božom Synovi, Ježišovi Kristovi.

Pri pozorovaní zvonku, bez pohľadu očami viery, išlo pri odsúdení Ježiša Pilátom o všednú záležitosť: jeden burič a rúhač, za akého bol Ježiš falošne a neprávom označený, bol hodnotený ako nebezpečný a bol tvrdo potrestaný. Ale v Ježišovom prípade sa ukázalo

historické dianie ako mnohoznačné. Udalosti Ježišovho utrpenia boli viac než len „obyčajná“ poprava. Tá zvláštnosť nespočívala len v tom, že tu bol odsúdený a popravený nevinný človek, ale že Ježiš práve v týchto udalostiach vykonal svoje sväté kňazstvo, že sa práve v nich dokonala spása sveta. Že sa v nich stal veľký obrat v dejinách, to vidí naša viera aj v doprovodných udalostiach: „*Od šiestej hodiny sa po celej zemi zotmelo až do deviatej hodiny. (...) A chrámová opona sa roztrhla od hora až dolu, zem sa zatriasla, skaly pukali, hroby sa otvorili a mnohí zosnuli vyšli z nich a ukázali sa mnohým.*“ (Mt 27,45-52).

Tie vtedajšie udalosti v deň prípravy na Paschu majú tak jednu nápadnú a hlbšiu stránku. Tú hlbšiu a skutočnú môže poznať len viera, Pilát to vtedy určite nepochopil. A predsa mu bol, bez toho že by si to uvedomil, od Boha prísúdený jedinečný význam. Pritom Pontius sám na Ježišovi nenachádzal žiadnu vinu. Pilátova vina spočívala mimo iného v tom, že konal proti lepšiemu poznaniu a teda proti svojmu svedomiu.

Pritom ho varovala aj Pilátova žena.

Keď zasadol na súdnu stolicu, poslala k nemu posla s odkazom: „Nemaj nič s tým spravodlivým, lebo som veľa vytrpela pre neho vo sne.“ Jeho žena, údajne židovská prozelytka menom Prokla alebo Klaudia Prokula, poznala v sne, že Ježiš je „spravodlivý“. Tak pripadla tejto žene zvláštna úloha v dejinách spásy: aby varovala pred nespravodlivou popravou Mesiáša. Ortoodoxní kresťania ju uctievať ako kresťanskú sväticu (27. októbra).

Keď sa zahľadíme na kríž, vidíme tam dvojaké pôsobenie rozkazu, ktorý Pilát udelil: vidíme samotného Ježiša na kríži a Pilátom zostavený nápis na kríži: „Ježiš Nazaretský, kráľ židovský“, v skratke „INRI“. Nápis („titulus“) obsahuje tak dôvod odsúdenia („causa poenae“). Ak aj Pilát podľahol volaniu ľudu: „Ukrižuj ho!“ a Ježiša nespravodlivo odsúdil, zostal pevný aspoň v prípade nápisu: „Čo som napísal, to som napísal.“ Ale nie len Ježiš a nápis nám pripomínajú rímskeho prefekta – jeho význam v dejinách spásy je súčasne základom pre liturgický obsah: Lebo kvôli „spásonosnému“ odsúdeniu Ježiša Pilátom bolo rímskemu miestodržiteľovi navždy pridelené ústredné miesto v liturgii Cirkvi, totiž v klasickom Vyznaní viery: „Veľké“ krédo vyznáva: „bol aj ukrižovaný za vlády Pontia Piláta, umučený a pochovaný.“ V „malom“ čiže v „apoštolskom“ Kréde sa vyznáva podobne (pričom poradie výpovedí je tu usporiadané chronologicky): „... trpel za vlády Pontia Piláta, bol ukrižovaný, umrel a bol pochovaný.“ Len traja ľudia sú spomenutí vo vyznaní viery: Ježiš – Bohočlovek, Mária, jeho telesná Matka, a práve tento muž, ktorý odsúdil Ježiša na smrť na kríži. Pilát, ani žid, ani kresťan, ale pohan, bol prijatý do Kréda Cirkvi. Tak sa na celom svete každú nedelu a sviatok pri slávení svätej omše menovite spomína. Napo-



kon nie len tým sa stal známou osobnosťou svetových dejín. Očakávali by sme u mnohých iných osôb, že budú mať také miesto vo vyznaní viery. Ján Krstiteľ, Peter, Pavol, a iní. Namiesto toho uvádza Cirkev v súlade s Božou prozretelnosťou ináč, na základe zvláštnych úloh, Piláta v dejinách spásy. Preto sa stala táto skutočnosť dokonca prísloviem, keď sa niekto dostal niekam nečakane: „Dostal sa tam ako Pilát do Kréda.“

Od stredoveku spôsobili mnohé obrátenia a povzbudenie pašiové hry, a tieto boli základom pre ďalšie príslovia: Kto behá bez zmyslu sem a tam, „behá od Pontia k Pilátovi“. Pretože Ježiš stál najprv pred miestodržiteľom, ním bol poslaný ku galilejskému kráľovi Herodesovi (Antipasovi) a ten ho poslal zase späť do Pilátovho pretória. Pašiové hry tak stavali ľudu pred oči toto pôsobivé „sem a tam“.

Najmä sa pozeráme na Piláta takto: Boh pôsobí skrze ľudí, aby uskutočnil svoje zámery. Podľa ľudských merítok by nikto nepočítal s tým, že by mal byť Pilát takto veľmi daný do povedomia. Bol len regentom na nie veľmi atraktívnom mieste. Bol len eparchom nad provinciou, ktorá mala pre rímske impérium malý význam. Okrem toho bol vládcom nad národom, ktorý bol v stálom konflikte s okupačnou mocou. A predsa sa jeho meno malo dostať do najužšieho spojenia s Ježišom a jeho krížom na všetky časy. Boh pôsobuje veci s ktorými my nepočítame. Predovšetkým ale vidíme na Pilátovi, že Boh pôsobí skrze konanie ľudí – a to aj skrze ľudí, ktorí nevedia nič o tom, že ich Boh používa, aby splnil svoj zámer.

Keď uvažujeme o udalostiach Veľkého piatku, poznávame, aké objektívne veľké bolo prefektovo previnenie – aká vina: Sám „Život“ odsúdiť na smrť – dokonca „pôvodcu života“! Že k tomu došlo, to je vinou všetkých ľudí – našich hriechov. A na druhej strane počujeme v „Exultet“ veľkonočnej vigílie: „Šťastná tá vina“ („felix culpa“), pre ktorú bol splnený Boží plán a spôsobené naše vykúpenie! Podľa toho veria etiópski kresťania v neskoršie obrátenie Piláta, ktorého uctievať ako svätého. Kopti, egyptskí kresťania dokonca veria, že zomrel ako mučeník (19. júna) za toho Krista, ktorého sám poslal na smrť. (Informationsblatt)

## Krížová cesta Márie

Krížová cesta Ježiša bola aj krížovou cestou jeho Matky. To, čo vytrpel Ježiš na svojej krížovej ceste, pri ukrižovaní a na kríži, vytrpela Mária spolu s ním.

Bolestných chvíľ medzi Synom a Matkou bolo i viac. Keď Pánovi oznámili, že pred domom stojí jeho Matka a jeho bratia, že chcú s ním hovoriť, povedal, bez toho, že by bol príliš šetrný ku svojim príbuzným: „Kto plní vôľu môjho nebeského Otca, ten mi je bratom, sestrou i matkou.“ (Mt 12,50) Mária musela zakúsiť toto odmietnutie, podobne ako to skoršie v Káne, ale prežila to už pri nájdení dvanásťročného Ježiša v chráme v Jeruzaleme. Matky poznajú bolesť, keď sa ich odraďujúce deti od nich oddávajú. Mária vedela už od počiatku, že jej dieťa je Boží Syn a že preto musí byť odstup medzi Matkou a Synom, ako u žiadneho iného ľudského dieťaťa.

Ale pretože Ježiš nie je len Boh, ale zároveň aj pravý človek, preto má všetky tie hlboké city, ktoré chová dieťa ku svojej matke: ten, ktorý bol na ňu „ako na cudziu“, je ku nej viazaný nekonečnou nežnosťou. Mária však musela poznať, že nado všetko prirodzené materstvo existuje ešte iné. Kto verí v Boha a poslúcha ho, vstupuje do tohoto nového materstva. Mária prežíva toto duchovné materstvo od svojho slova: „Hľa, služobnica Pána.“ (Lk 1,38). Ako hovoria cirkevní otcovia, prijala Slovo Božie skôr v duchu než v tele.

Keď začala jeho cesta utrpenia, jeho cesta na smrť, bola jeho Matka s ním. Aké to muselo byť stretnutie, keď sa Mária stretla s Pánom, nesúcim kríž! Toto stretnutie nieslo v sebe niečo, čo obom nešlo vyjadriť slovami. Možno to bol len krátky okamih, keď si mohli pozrieť do očí, ale táto chvíľa im stačila, aby si navzájom nahliadli do srdca. V ňom ale pocítili lásku a utrpenie, utrpenie a lásku a vo všetkom vôľu nebeského Otca. Ako sa milovali navzájom, ako spolu trpeli a ako milovali Otca – a všetka táto ich láska v utrpení bola jediným spojením sa s vôľou Božou. Toto prikývnutie Otcovej vôli ich oboch držalo: Syna i Matku. Syn musel na kríži vykrvácať, a On to chcel urobiť v odovzdanosti svojmu nebeskému Otcovi a ľuďom. Matka stála pod krížom

(Jn 19,25) s mečom v srdci, ktorý jej prorokoval Simeon, ale tiež v plnej odovzdanosti do vôle Trojjediného Boha.

Tak dáva stredoveký mystik Henrich Soso prehovoríť bolestnej Matke v jej oduševnenej nežnosti, keď objíma svojho Syna sňatého z kríža: „Vzala som svoje milé Dieťa na svoje kolená a pozrela som sa naň – bolo mŕtve, pozerala som sa znova a znova – nebol pri vedomí, ani nevydal hlas. Tu strnulo moje srdce po druhý raz a mohlo sa roztrhnúť na tisíc kusov smrteľnými ranami, ktoré dostalo...“ To, čo vkladá Solo do úst Márie sa hlboko zapísalo do srdca nášho veriaceho ľudu. Za jeho života vznikol obraz Bolesnej Matky s mŕtvym Synom na kolenách, toto „imago beate virginis de pietate“, ktoré sa nazývalo v pozdnom stredoveku ako „pašiový obraz“ alebo tiež „pieta“. V podstate má toto zobrazenie svoj pôvod v „kristocentrickej zbožnosti pašijí“. Ale pretože Pán povolal svoju Matku pod kríž, aby mala účasť na jeho utrpení, spojila sa v zobrazení piety, ktorá sa často stala milostivým obrazom, bolesť Matky s bolesťou Syna. Tak sa stal pašiový obraz v niektorých krajinách najobľúbenejším zobrazením Panny Márie. Ľudia jednoducho cítili, že spoluutrpenie Márie s jej Synom platí aj pre všetkých jej synov a dcéry, ktorých jej zveril umierajúci Pán na kríži. Jej materstvo k ľudstvu má tajomnú hĺbku tam, kde je možné ju uvidieť ako trúchliacu, poznačenú bolesťou a zdrvenú utrpením. Vždy ale smeruje pohľad pozorovateľa od Matky k Synovi tak, ako to vidíme aj u Henricha Sosa, keď sa pred obrazom Bolesnej Matky modlí k Pánovi, Ježišovi Kristovi:

„Moje srdce sa, Pane, otvára, aby ťa prijalo, tak ako to robí nežná ruža k slnku. Moja duša sa rozopína vo svojom prianí do široka v ústrety k tebe, drahý Pane... A prosím, aby ani život, ani smrť, ani láska, ani utrpenie ťa od mňa neodlúčilo.“ Pri prechádzaní od predposledného k poslednému zastaveniu krížovej cesty zaznieva slovo, ktorým uzaviera Paul Claudel 13. zastavenie svojej „krížovej cesty“: „Tu končí kríž a začína svätostánok.“

Zostáva ale otázka, prečo musí Mária trpieť, prečo sa musela stať Mater dolorosa, Matkou Bolesnou? – Ona musela a chcela, pretože aj Kristus trpel. Ale

prečo patrí utrpenie a bolesť k Ježišovi a k Márii? – Odpoveď na to sa sa môže nájsť, ak je to vôbec možné, len z lásky. Kedy človek miluje? Človek miluje vtedy, keď vyrastie sám zo seba, keď už nevidí sám seba a nemyslí len na seba, keď je tu pre druhých. Láska je niečo, čo presahuje človeka, ale tento presah je viac než pocit, nálada alebo nadšenie, tento presah je odovzdanie – odovzdanie seba samého iným. Podľa toho, ako je náš svet usporiadaný, sa môže odovzdanosť uskutočniť často len tým, že odovzdávajúci sa je tiež pripravený na utrpenie a bolesť. Najvyššia láska je vtedy, keď niekto z lásky k inému trpí, keď z lásky k iným zomrie.

Ježiš Kristus za nás trpel a za nás zomrel, pretože tu na zemi sa nedá láska ináč vyjadriť, než formou utrpenia a smrti. Utrpenie a bolesť boli u Pána Ježiša Krista vyjadrením jeho najvrúnejšej lásky. U Márie, ktorá sa svojím súhlasom „som služobnica Pána“ stala prvou kresťankou, prvou nasledovníčkou Krista, to nemohlo byť ináč. „Láska je silná ako smrť“, čítame vo Velpiesni Starého zákona (Pies 8,6). Láska je tak silná, že je pripravená trpieť a umierať. Mária trpela v láske ako jej Syn a my to musíme robiť rovnako. Utrpenie a bolesť by mali byť pre nás výzvou k väčšej láske. Utrpeniu nemusíme rozumieť, rozhodujúce je, že ho znášame v láske. Mária ho znášala v láske. Tak sa stala Matkou všetkých trpiacich.

„Nakloň, Matka Bolesná, láskavo svoju tvár k mojim ťažkostiam.“

(Podľa Sontagsblatt)



## „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil“

(Mt 27, 46)

*Od dvanástej hodiny nastala tma po celej zemi až do tretej hodiny popoludní. Okolo tretej hodiny zvolal Ježiš mocným hlasom: „Eli, Eli, lema sabachthani?“, čo znamená: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“*

(Mt 27, 45 – 47)

Štvrté Ježišovo slovo hovorí o spoločenstve s Bohom. Dnes už Cirkev vie, že hriech pripravil človeka o toto spoločenstvo. Nie s nejakým neosobným Bohom, ale s Bohom, ku ktorému môžeme volať: „Bože môj!“

Ježiš vedel, že jediná cesta, ako vrátiť človeka do tohto spoločenstva, je zmierenie, a pre neho to znamenalo obetovať svoj nevinný život. Vedel, že smrť je hrozné odlúčenie človeka od Boha navyky. Výkrik: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil,“ vyslovil v strašnej opustenosti, keď sa s ním súdila Božia spravodlivosť o ľudské hriechy.

Žalm 22 začína práve týmito slovami a prorocky opisuje, čo bude Božieho Syna v týchto chvíľach čakať. Ježiš si ho iste prečítal viackrát a vždy sa mu vybavoval zákon Božej spravodlivosti: „Mzdou hriechu je smrť“ (Rim 6, 23). A tú v tejto chvíli Pán Ježiš naozaj zakúša. Zakúša smrť, avšak nielen smrť telesnú, pretože tú zažil mnoho ľudí horšiu, ako zažil on, on zakúša smrť duchovnú, ktorú ešte nikto nezažil.

Niešť hriechy ľudstva totiž znamenajú nišť odlúčenie od Boha. Ide o to najhoršie, čo človek môže zažiť. To najhoršie, čo dnes nezažíva ani ten najťažší zločinec, hoc je uväznený v najtemnejšej cele. To zažil Ježiš Kristus, aby sme to nemuseli zažiť my. Zažil odlúčenie od Boha, od seba samého, od dokonalosti, od večnosti, od svätosti. Všetko vydržal, všetko zniesol, ale teraz, v tejto vrcholnej chvíli, akoby sa pred ním zatvorilo nebo.

Ježiš na kríži až do dna okúsil základný dôsledok hriechu, ktorým je strata Boha. U Ježiša išlo o trest, ktorý mal odpykať za všetky hriechy, ktoré sú vo svete a v každom z nás vo forme odporu voči Bohu, alebo v nedbanlivosti o Boha. Je jasné, že nikdy nebol ne-

beský Otec tak blízko pri Synovi ako v tejto chvíli, v ktorej on uskutočňoval najvyšší úkon poslušnosti. Ale ako človek už Ježiš v tejto chvíli necítil túto blízkosť, „cítil sa“ opustený. Toto všetko bolo potrebné, „*aby bolo hriechne telo zničené*“ (Rim 6, 6).

Keď Jakub Loew rozjíma nad týmito Ježišovými slovami, cíti, že sa nachádza na dne tajomstva, že presahujú všetky jeho možnosti. Chápal by, keby to pochádzalo od nejakého človeka, chápal by to od Jóa. ..., ale od Ježiša?! No On, odblesk slávy Boha Otca, obraz jeho podstaty? (pozri *Hebr 1, 3*). On, skrze ktorého všetko povstalo? (pozri *Jn 1, 3*). On, ktorého Otec nikdy nenechal samého? (pozri *Jn 8, 29*). Že všetky jeho krásne slová o Otcovi naraz zvädnú vo chvíli „jeho hodiny“? Preto sa mu zdá, že je to chvíľa, do ktorej nie sme schopní vniknúť (Loew, J: *Ježiš nazývaný Kristus*, s. 186).

Z povedaného môžeme využiť, čím asi bolo pre Ježiša na kríži Otcovo mlčanie a aká priepasť sa skrýva za týmto výkrikom. Aj Panna Mária pod krížom vie, čo je to Božie mlčanie. Nikto by si nemohol viac než ona prívlastniť zvolanie, ktoré sa vydralo z úst jedného cirkevného otca pri spomienkach na ukrutné chvíle prenasledovania Cirkvi za cisára Juliána, keď boli znesväcované chrámy a znásilňované panny: „Aké bolo ťažké, ó, Bože, znášať v ten deň tvoje mlčanie!“

A predsa sa modlil: „*Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?*“ Je to výkrik plný bolesti a samoty. Ježiša na kríži Boh opustil, pretože on niesol naše hriechy. Vzal na seba hriechy celých ľudských dejín a stav ľudí, ktorí sa úmyselne vzdialili od Boha. V tejto chvíli sa zlomili dejiny. Všetky naše hriechy boli transplantované jemu a on niesol ich večný dôsledok v celej jeho horkosti a v celej jeho ťažobe a v celej jeho bolesti, fyzickej i psychickej.

A napriek tomu nezostúpil z kríža. Stačilo, aby povedal dosť, že končí, že už nevláda. Nikto by mu to nemohol vyčítať. Avšak on to nepovedal. On, Boh, sa nechal odlúčiť od svojho božstva, aby tak niesol trest a priniesol výkupné, za nás, za mňa a za teba. Niečo nepredstaviteľné a niečo slovami neopísateľné.

(František Dancák: „Slová z kríža“)

## Turínske plátno skúmal aj plastický chirurg

Turínske plátno patrí k najskúmanejším predmetom na svete. Zaoberali sa ním vedci z odborov ako hematológia, chémia, biológia. Teraz ho po prvý raz skúmal plastický chirurg.

Toto prvenstvo si môže pripísať profesor Bernardo Hontanilla z kliniky naryarskej univerzity. Výsledky svojich bádaní publikoval v časopise *Scientia et fides*: „Všetky doterajšie bádania hovoria, že poloha muža z plátna je typická pre mŕtve telo. V skutočnosti však ide o obvyklý pohyb osoby, ktorá sa snaží vstať,“ domnieva sa tento španielsky lekár. Na plátne je podľa neho otláčená podoba živého človeka. „Ak plátno zahalovalo Ježišovo telo, zdá sa logické domnievať sa, že on by chcel ukázať na tom istom predmete nie len znamenie smrti, ale aj zmŕtvychvstania,“ dodáva profesor Hontanilla.

„Poloha tela vykazuje prvé, počiatočné gesto zdvíhania sa,“ pokračuje chirurg a s vedomím, že výsledky jeho skúmania môžu vyvolať polemiky, uisťuje, že svoje tézy môže vedecky doložiť. „Ak všetky stopy, ktoré sa na plátne nachádzajú, prepojíme s tým, čo opisujú evanjeliá, všimneme si, že sa všetko dokonale zhoduje, nie len pokiaľ ide o smrť, ale tiež o zmŕtvychvstanie. Na jednom a tom istom predmete nachádzame ako statické znaky smrti, tak i dynamické znaky života. Ak podoba na plátne je Ježišovou podobou, potom majú kresťania doklad o jeho smrti a zmŕtvychvstaní,“ uvádza plastický chirurg Bernardo Hontanilla.

(Vaticannews)

Poznámka: To sa zhoduje aj s výsledkom skúmania, ako mohol vzniknúť obraz na plátne, kde nie sú žiadne stopy po pigmentoch nejakých farbív. Predpokladá sa, že obraz vznikol účinkom nejakého na zemi dosiaľ neznámeho žiarenia v okamihu zmŕtvychvstania, teda v okamihu premeny hmoty pozemského tela na hmotu tela osláveného, teda dosiaľ neznámy druh „hmoty“ a jej premeny ešte neznámou akoby jadrovou reakciou s neznámym žiarením. Potom by obraz naozaj mal vzniknúť na hranici smrti a života, v okamihu „vstania z mŕtvych“.

## Veríme, že Ježiš umrel a vstal z mŕtvych (1 Sol 4,14)

*Cirkev jednomyselne a plná horlivosti zvestuje, že Ježiš Kristus zomrel, aby zotrel hriechy mnohých ľudí a že tretieho dňa vstal zmŕtvych. Ukázal nám cestu, ktorá vedie ku spásu, k večnému životu. Aleluja! Kristus vstal zmŕtvych!*

### Učenci Kristovi

Všetci ľudia v dejinách máme spoločnú a prednostnú istotu, a to istotu našej vlastnej existencie. Naša existencia začína vitálnym elánom, ktorý je do nášho človečenstva vpísaný Bohom. Spojenie rodičov umožňuje zrod nového života. Pretože sme živí, máme všetci od začiatku svojho bytia vášeň pre život. Sme ľudia, zázrak Stvoriteľa. Vďaka svojim darom, svojej inteligencii, môžeme Bohu ďakovať každý deň za život – napriek jeho skúškam. Každé zrodenie je zázrak lásky Božej, ktorá dáva a vydáva sa.

Druhá istota, ktorú máme, a najmä ako veriaci kresťania, je istota večnej existencie Boha. Táto viera, ktorá nás oblažuje, osvecuje a živí stálou modlitbou a sviatosťami, je zapísaná do nášho človečenstva. Človeku je ponúknutý dar viery, ale ak ho v sebe neživí, viera v srdciach takých ľudí uhasína a mnohí ľudia už Boha nepoznajú. Tak mnohí už nie sú oživení svetlom viery, lásky Božej, pretože sú zahltení materiálnymi vecami, starosťami o predmety tohoto sveta, o pominuteľné radovánky a už nemajú vieru. My kresťania ale máme to veľké šťastie, že veríme a môžeme sa o našu vieru deliť a zvestovať ju, aby ľudia dneška a zajtraška znova našli cestu milosti a života. My rovnako ako Ježišovi apoštoli vyznávame s nadšením:

„Ak veríme, že Ježiš zomrel a vstal zmŕtvych, tak isto tých, ktorí v Kristovi zomreli, odvedie Boh so sebou spolu s ním.“ (1 Sol 4,14).

Spojení s Pánom snažíme sa o to, aby sme konali to, čo sa Bohu páči, čo je dobré, čo je pravdivé a plodné. My sme učenci Kristovi ako tí z evanjelia, ktorí patrili k Ježišovi a nasledovali ho na jeho ceste.

## Od smrti k životu

Ako všetci ľudia vieme aj to, že zomrieme. Smrť býva smutná, bolestná a ťažká udalosť. Kto umiera, vydáva sa k novému cieľu. Opúšťa svoju rodinu, priateľov, všetkých, čo ho mali radi a všetko, čo mal.

Je ľútostivé opustiť všetkých, ktorí kvôli nám plačú. Vyčerpané telo, ktoré je na konci svojich síl, vydýchne naposledy a naši pozostalí majú zlomené srdce. Potom sa ukáže to hlboké, tajomné spojenie, ktoré nám dáva zamyslieť sa nad zmyslom života a nad naším vlastným koncom.

Naším dokonalým predobrazom pre toto spojenie srdca a svätých je príklad Ježiša a Cirkvi, príklad, ktorého najkrajším odrazom je Mária. Keď stratíme niekoho, koho milujeme, cíti každý z nás podľa svojho merítka bolesť, ktorú prežila Mária pri päte kríža. A s Máriou máme skrze našu vieru nepremožiteľnú a nesmrtnú nádej: nádej na večný život. Veríme, že naším krstom a naším životom, oddaným Panovi už v nás pôsobí Boží život a že naša smrť v Pánovi je zrodením do nového, prežiarneho jasom a Bohom naplneného života.

„Vieme, že tým, čo milujú Boha a sú povolani podľa jeho prozretelosti, všetko je na osoh. Lebo ktorých on predpoznal, tých aj predurčil, aby sa stali podobnými obrazu jeho Syna, prvorodeného medzi všetkými bratmi. Tých však, čo predurčil, aj povolal a povolaných ospravedlnil. A tých, čo ospravedlnil, aj oslávil.“ (Rim 8,28-30)

## Svätá Veľká noc

Velkonočná doba je pre nás privilegovaným časom, aby sme sa zjednotili s Kristovým utrpením. Každé sväté prijímanie nám pomáha, aby sme ešte hlbšie pochopili lásku Boha, ktorý sa za nás vydal až do krajnosti. Svojou smrťou na kríži, svojím nevýslovným utrpením nám Pán preukázal najväčšiu možnú lásku. Ukázal nám v plnosti, ako všetkých miloval a ako sme dôležití v jeho očiach. Ježiš sa vydal za každého človeka a nikto nie je vylúčený z tejto lásky, ktorá prestupuje celý vesmír. Preto máme túto lásku Pána zvestovať aj iným. Máme oživovať vieru v srdciach všetkých, ktorí už nemajú žiadnu

nádej. My sme živým znamením Božej dobroty, znamením jeho milosti, ktorá sa ponúka všetkým. Ak sme skutočne spojení s Bohom vierou, osvietenou Svätým písmom, ak sme otvorení Duchu Svätému a osvietení božskou milosťou, potom bude naše svedectvo prinášať plody. Nemajme strach! Rozhodujúce je páčiť sa Bohu, žiť v pravde, kým my sami sme obklopení láskou.

Tak, ako to od nás žiada Kráľovná mieru v tomto zvláštnom období dejín, chceme pravidelným čítaním Božieho slova, vytrvalou modlitbou – osobitne ruženca – mať živú vieru. Modlitba je sväté stretnutie s Bohom. Prijímajme často s pokorou Telo Pána, ktoré zanechal Cirkvi ako nezabudnuteľnú pamiatku. V Eucharistii prijímame Ježiša osobne. Prijímame skutočne jeho žiarivé biele Telo, pijeme skutočne jeho Krv, ktorú preliat. Kto je jeho Telo a pije jeho Krv, má život večný.

Okrem toho sme povolaní, aby sme vyznávali svoje hriechy vo sviatosti zmierenia. Spoveď je kľúčovým okamihom, ktorý umožňuje nášmu srdcu zbaviť sa všetkého zlého, aby do nás vstúpila Božia milosť, aby nás očistila a odpustila naše hriechy. Táto sviatosť nám umožňuje obliecť si rúcho svätých. Umožňuje nám prežiť Veľkú noc s Pánom s oslobodeným, posväteným srdcom.

Veľká noc, to je svätá slávnosť, keď svojou živou vierou uvažujeme o utrpení velkonočného Baránka a spájame sa s Máriou a celou Cirkvou s utrpením Vykupiteľa, ktorý sa ponížil, aby nás pozdvihol do neba, kde jeho nevýslovná láska a dobrota naplnia slávou vyvolených nad všetko pomyslenie.

Požehnaná Veľká noc, v ktorej s radosťou slávime a ospevujeme zmŕtvychvstanie Pána. Jeho zmŕtvychvstanie, ktoré prežiaruje celý náš život a dáva nám konečný zmysel, aby sme boli prijatí do nekonečného života Božieho kráľovstva.

Áno, Kristus vstal a podal o tom dostatok dôkazov, zjavil sa učeníkom, apoštolom, ale aj Cirkvi v priebehu dejín. Existuje zázračný a nenapodobiteľný obraz jeho utrpenia na hrobovom plátne, ktorý ľudia dobrej vôle uznávajú a majú v úcte. Existuje rad záprakov o skutočnej prítomnosti v Eucharistii. Existujú diela lásky a Božích milostí, ktoré osvecujú svet, ktorý je ponorený do temnoty. Menia ho, aby sa rozžiaril v pokoji a existuje rad darov plných lásky a života. Ježiš je prameňom života a blaženosti vo svete. Keď už ľudia nepijú z tohoto čistého prameňa, vzniká veľké riziko, že sa nechajú otráviť záplavou zlého nepriateľa, lži, nenávisťi a katastrofami každého druhu (porovn. Zj 12,15). Chránime sa týchto jedovatých záplav, ktoré náš svet zahŕňajú trápením. Keď sa budeme živiť milosťou Všemohúceho, budeme schopní rozpoznať znamenia čias a všetko v pravde. Budme teda osvieteními, radostnými a nadšenými svedkami zmŕtvychvstania nášho Pána. Ježiša. On zvíťazil nad svetom a my zvíťazíme spolu s ním – nepochybujeme o tom! Po utrpení príde slávne povstanie.

„Ak teda ústami vyznávaš Pána Ježiša a veríš v srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený.“ (Rim 10,9)

Požehnanú Veľkú noc!

(Z Maria heute)

## Katechéza

Svätého Otca Františka

## Svätá omša (2)

### Úvodné obrady svätej omše

V katechéze o svätej omši by som dnes chcel prístupit k jadrú eucharistickej slávnosti.

Omša sa skladá z dvoch častí, ktorými sú bohoslužba slova a bohoslužba obety – eucharistická bohoslužba, ktoré spolu súvisia tak tesne, že tvoria jeden služobný úkon. Bohoslužba s jej úvodnými a záverečnými obradmi teda tvorí jediný celok a nemožno ju rozdeľovať. Pre lepšie porozumenie sa však pokúsime vysvetliť jednotlivé jej momenty, z ktorých každý je schopný zasiahnuť a vziať určitú dimenziu nášho človečenstva. Je nevyhnutné tieto posvätné znamenia poznať, aby sme mohli omšu v plnosti prežiť a zakúsiť celú jej krásu.



Keď je ľud zhromaždený, začína bohoslužba úvodnými obradmi, obsahujúcimi vstup, pozdrav (Pán s vami! Pokoj s vami!), úkon kajúcnosti (vyznaním, kde prosíme o odpustenie našich hriechov).

*Kyrie eleison*, chválospev *Sláva na výsosťiach Bohu* a vstupnú modlitbu, ktorá zahŕňa úmysly všetkých a stúpa k nebu. Účelom tohoto úvodu je, „aby zhromaždení veriaci vytvorili spoločenstvo a dobre sa pripravili na počúvanie Božieho slova a k dôstojnému sláveniu Eucharistie“ (všeobecné pokyny k Rímskemu misálu, 46). Je neobdobný zvyk prichádzať až po kázni s tým, že to stačí na splnenie predpisu. Omša začína znamením kríža a úvodnými obradmi, ktorými sa začíname klaňať Pánovi ako spoločenstvo. Preto je dôležité neprichádzať neskoro, ale včas, aby sme sa na spoločnú bohoslužbu v srdci pripravili.

Počas toho, čo sa obvykle spieva vstupná pieseň, kňaz s ministrantmi prichádza v procesii do presbytéria, kde pozdraví oltár úklonom a na znamenie úcty ho bozká, prípadne incenzuje kadidlom. Pretože na oltári býva Kristus, ide o stretnutie s Kristom. Tieto gestá, ktorým hrozí, že prebehnú bez povšimnutia, sú veľmi významné, nakoľko hneď na začiatku dávajú výraz skutočnosti, že omša je stretnutím lásky s Kristom, ktorý „vydal seba samého za nás, (...) je naším oltárom, obetou i kňazom“. Oltár ako znamenie Krista je totiž „centrom vdakvyzdania, ktorým je Eucharistia“.

Potom nasleduje znamenie kríža. Kňaz, ktorý vedie liturgiu, ním značí seba a to isté robia všetci členovia zhromaždenia, ktorí si uvedomujú, že liturgický úkon sa koná „v mene Otca, i Syna, i Ducha Svätého.“

Tu prejdem k jednej drobnosti: Videli ste, ako sa prežehnávajú deti? Často nevedia čo robia a zdá sa, akoby robili niečo, čo nie je znamenie kríža. Prosím teda mamičky, oteckov a prarodičov, aby od začiatku učili deti, ako sa správne poznamenať krížom. A vysvetlite im, že Ježišov kríž je ako ochrana. – Omša sa teda začína znamením kríža a celá modlitba sa nesie v mene Otca, i Syna, i Ducha Svätého, takpovediac v priestore Najsvätejšej Trojice, ktorý je priestorom nekonečného zdieľania. Jej počiatkom i cieľom je láska Trojice-

diného Boha, zjaveného a dávajúceho sa nám v Kristovom kríži. Jeho veľkonočné tajomstvo je darom Trojice, a Eucharistia pramení vždy z jeho preboduťého Srdca. Keď sa teda poznamenávame krížom, vtedy si nie len pripomíname svoj krst, ale prisvedčujeme, že liturgická modlitba je stretnutím s Bohom v Ježišovi Kristovi, ktorý sa pre nás vtelil, zomrel na kríži a bol oslávený zmŕtvychvstáim.

Kňaz potom prednesie liturgické pozdravenie oslovením: „Pán s vami!“ alebo iným podobným (je ich niekoľko) a zhromaždení odpovedia: „I s duchom tvojším!“ Sme v dialógu. Sme na začiatku omše a máme premýšľať o význame všetkých týchto gest a slov. Začíname akúsi „symfóniu“, v ktorej zaznejú rozmanité tóny hlasov, vrátane chvíľ stíšenia v snahe vytvoriť „akord“ všetkých účastníkov, tj. uznať, že sme oživovaní jedným Duchom s tým istým cieľom. Vskutku, „pozdravením a odpoveďou ľudu sa prejavuje tajomstvo zhromaždenej Cirkvi“. Takto sa vyjadruje spoločná viera a vzájomná túžba byť s Pánom a prežívať jednotu s celým spoločenstvom.

Táto modliaca sa symfónia, ktorá vzniká, podáva vzápätí veľmi pôsobivý moment, pretože kňaz všetkých vyzve k vyznaniu vlastných hriechov. Všetci sme hriešnici. Nevie, možno niekto z vás hriešnikom nie je... ak nie, nech zdvihne ruku. Nevidím však zdvihnuté ruky, sme teda všetci dobrými veriacimi. Všetci sme hriešnici a preto prosíme na začiatku omše o odpustenie. To je úkon kajúcnosti. Nejde len o pomyslenie si na spáchané hriechy, ale o mnoho viac. Je to výzva k priznaniu, že sme hriešnici pred Bohom a pred spoločenstvom, pred bratmi, a to s pokorou a úprimne, ako mýtnik v chráme. Ak Eucharistia sprítomňuje veľkonočné tajomstvo, totiž prechod Krista zo smrti do života, potom prvá vec, ktorú máme urobiť, je uznať, aké sú naše situácie smrti, aby sme mohli vstať s Ním k novému životu. Z toho je zrejme, aký dôležitý je úkon kajúcnosti. Preto sa k tejto téme ešte vrátíme. Budeme si vysvetľovať omšu krok za krokom. A prosím vás, učte deti značiť sa znakom kríža. (RV)



## Poklady,

ktoré získavaš účasťou na svätej omši  
(ako ich zhrnul Otec Martin von Cochen 1634-1712)

\* Pre tvoju spásu posielal Otec svojho milovaného Syna z neba, ktorý skrze Ducha Svätého premieňa chlieb a víno na skutočné Telo a Krv Kristovu, a kvôli tebe prichádza Syn Boží z neba a ukrýva sa vo svätej Hostii.

\* Pre tvoju spásu obnovuje svoje trpké umučenie, aby si ho s ním prežil, obetuje svoj vzácny život za teba, prelieva svoju krv mystickým spôsobom a kropí ňou tvoju dušu a očisťuje ju od každej poškvrniny.

\* Za teba sa Kristus ponúka ako skutočná zápalná obeta a vzdáva Božstvu najvyššiu úctu, aká mu patrí a takto zadosťučňuje za oslavu, ktorú si Bohu nebol schopný dať. Preto je Kristus obetou chvály, ktorou sa odčiňuje zanedbávanie chvál jeho svätého mena.

\* Sviatosťou oltárnou, ktorú Ježiš obetuje Bohu, dokážeš vzdať Najvyššiemu viac chvály, než svätí anjeli. Za teba sa Kristus ponúka ako dokonalá obeta vdakvyzdania, ako náhrada za všetky tvoje zlyhania.

\* Ospravedlní všetky tvoje všedné hriechy, za predpokladu, že si pevne rozhodnutý ich zanechať. On znova dáva seba samého za mnohé tvoje hriechy, ktoré si spáchal zanedbávaním dobrého, za dobro, ktoré si mohol vykonať a zanedbal si ho. Odstraňuje všetky tvoje nedokonalosti, ktoré očistené pripája k tvojim dobrým skutkom.

\* On ti odpúšťa hriechy nevedomé a zabudnuté, ktoré si nikdy nespomenul v spovedi. Kristus ponúka seba samého ako zmiernu obetu, aby zadosťučnil aspoň za časť tvojich dlhov a trestov. Pokaždom, keď ideš na svätú omšu, urobíš tým viac pre odpustenie svojich hriechov, než keby si konal najtvrdšie pokánie.

\* Za teba Kristus ponúka seba samého ako najučinnejšiu zmiernu obetu, prihovára sa za teba tak vrúcne, ako prosil za svojich nepriateľov na kríži.

\* Prosby a žiadosti, ktoré sú prednesené vo svätej omši, budú vyslyšané oveľa skôr, než tie prednesené mimo svätej omše.

\* Nikdy sa nepomodlíš tak silnú modlitbu, ako pri svätej omši, pretože

Kristus pri svätej omši zjednocuje svoje modlitby s tvojimi a ponúka ich nebeskému Otcovi. Kristus pozná tvoje potreby, ktoré sú pre dobro tvojej spásy, a pozná nebezpečenstvá, ktorým si vystavený a je jeho túžbou, aby si bol spasený.

\* Pri každej svätej omši sú prítomní anjeli, ktorí za teba prosia a prednášajú tvoje modlitby pred Boží trón. Kristus sám sa prihovára za tvoju spásu. Pri svätej omši sa zjednotený s kňazom ty sám stávaš duchovným kňazstvom Ježiša Krista.

\* Svätá omša je tým najlepším a najkrajším darom a obetou pre Najsvätejšiu Trojicu a jej najväčším zadostučináním.

\* Svätá omša je najväčším prejavom úcty, aký môžeš Bohu venovať a je najlepším prostriedkom, ako uctiť umučenie Krista a blahoslavenú Matku Božiu a prispieť tak k jej radosti. Poklona pred Eucharistiou je najvyšší akt úcty k Bohu. Keď pohliadneš s úctou na svätú Hostiu, získaš hojnú odmenu v nebi.

\* Nábožnou účasťou na svätej omši môžeš obohatiť svoju dušu väčšími, než čímkoľvek iným na svete, viac než odriekaním modlitieb mimo svätej omše.

\* Každým úkonom ľútosti počas úkonu kajúcnosti pri svätej omši získaš odpustenie svojich všedných hriechov.

\* Ak úprimne prežívaš svätú omšu v stave smrteľného hriechu, Boh ti dáva milosť obrátenia. Ak úprimne prežívaš svätú omšu v stave milosti posväcujucej, Boh rozmnožuje milosti pre teba.

\* Pri svätej omši dostávaš požehna-

nie od kňaza, ktoré je potvrdené samotným Kristom v nebi a získavaš požehnanie aj pre telesné a časné potreby. Navyše požehnanie má moc ťa ochrániť pred mnohými nebezpečenstvami, ktoré by ťa mohli bez neho premôcť. Takto získaš tiež posilu proti pokušeniam.

\* Svätá omša je tiež prostriedkom získania milosti v hodine smrti. Každá svätá omša bude ti veľkou útechou v hodine smrti a bude posilou pre dôveru v Božie milosrdenstvo, keď budeš stáť pred prísny osobným súdom.

\* Neboj sa dlhého a strašného očistca, ak si za svoje časné tresty za hriechy zadostučinil vo svätej omši. Už jediná tvoja sústredená a oddaná účasť na svätej omši zmierni bolesti tvojej duše v očistci viac než akýkoľvek úkon pokánia či veľký skutok. Nábožná účasť na jednej svätej omši za tvojho života na zemi má väčší účinok, než tie, ktoré budú za teba slúžené po smrti.

\* Tvoje šťastie v nebi sa znásobí o každú jednu svätú omšu, ktorú zbožne prežiješ na zemi.

\* Pre tvojich milých nebude žiadna modlitba za nich účinná natoľko, ako jediná svätá omša, ktorú za nich obetuješ. Najlepšia pomoc a útecha pre chorých, trpiacich a umierajúcich je vo svätej omši, ktorá je za nich obetovaná.

\* Svätá omša poskytuje veľkú milosť k obráteniu hriešnikov.

\* Pre duše v očistci môžeš získať prostredníctvom svätej omše hojnú úľavu v očistnom utpení.

(web svetlosveta)

## OZNAM

Skutočné horčičné zrnko v prievitnom srdiečku. Môže nám pripomínať náš modlitbový zápas o dar divotvornej viery.



Možno ho nosiť ako príviesok na reťazke, na klope odevu, ako kľúčenku, či mať na pracovnom stole pripnuté o kalendár alebo nejaký obrázok.

Môžete si ho u nás objednať s objednávkou iných našich materiálov, pošleme spolu a spolu aj uhradíte. Aj prípadné samostatné objednávky môžete adresovať nám a my ich posunieme na vybavenie a odtiaľ dostanete aj informáciu o spôsobe úhrady, alebo Vám to pošlú dobierkou.

Cena je 3,- euro.

Bude možné si ho zakúpiť aj na každom celoslovenskom večeradle.

- redakcia -

## Večeradlo kňazov MKH

Jarné celoslovenské večeradlo kňazov MKH bude **23.-24. apríla 2023 v Bardejove** na sídlisku Vinbarg, v grécko-katolíckom chráme bl. P. P. Gojdiča a V. Hopka.

Večeradlo začne v nedeľu 23. 4. o 17.00 hod. v chráme večierňou a slávnostným s. ružencom. Pokračovať bude večerou a fraternitou. Nocľah bude zabezpečený v Bardejovských kúpeľoch.

V pondelok dopoludnia bude večeradlo pokračovať za účasti emeritného o. arcibiskupa Jána. Sv. liturgia bude o 10.30 hod. Večeradlo bude zakončené spoločným obedom..

**Kvôli ubytovaniu** treba, aby kňazi kontaktovali o. **Floriána Potočňáka** na tel. čísle **0911 811 275**.

Bližšie informácie o programe večeradla poskytnie o. Martin Dudok – madudok@gmail.com, tel.: 0911 812 123.

**Štyri razy do roka, ako vychádza náš časopis, sa slúži najsvätejšia obeta sv. omše za našich dobrodincov a pomocníkov, i za šíritelov a účastníkov večeradiel.**  
**MKH**

### Obálka zadná vonkajšia

Večeradlo modlitby s Pannou Máriou na priestranstve Bratislavského veľkého piatku 25. marca 2023.

### Zadná vnútorná



K Večeradlu v Bratislave sa pripojilo

1 – 12 už tradične veľké večeradlo v Prešove

13 – 14 a tiež v Dlhom nad Cirochou.

A čo vieme, ale nemáme obrázky, aj v Michalovcih a Smolinskom, no je nám, známe, že aj na mnohých iných miestach sa pripravovali a zaiste aj uskutočnili.



Združenie Máriina doba  
Jašíkova 20  
821 03 Bratislava

Poštovné úverované  
820 12 Bratislava 212

